

บทนำ

คนมีคู่ไม่รู้ตรรก!

6 ลอานโตร ซานเซส ถอนหายใจซำๆ ด้วยความรู้สึกหดหู่ อึดอัดใจ โอเคๆ เขาไม่อ้อมค้อมก็ได้ว่าไอ้ความหดหู่อึดอัดใจพวกนั้นจริงๆ แล้วก็คือความเหงา ซึ่งถ้าเขาพูดออกไป เชื่อว่าทุกคนที่รู้จักเขาจะต้องทำสีหน้าเหมือนเห็นสัตว์ประหลาดโผล่มาตรงหน้าแน่ๆ เอาเข้าจริง ขนาดตัวเขาเองยังไม่คิดเลยว่าตัวเองจะมาถึงจุดนี้ได้

เขานั่งกอดหมอนอิงแน่นบนโซฟาตัวใหญ่หนุ่มในห้องนั่งเล่น ดวงตาจ้องมองจอทีวี แต่ไม่ได้รับรู้เรื่องราวที่กำลังฉาย เขาแค่เปิดมันทิ้งเอาไว้เพราะต้องการให้บ้านมีเสียงพูดคุยอะไรบ้าง เสียงอะไรก็ได้ที่ทำให้เขารู้ว่าเขาไม่ได้เป็นคนเพียงคนเดียวในบ้านหลังนี้!

วันนี้เป็นคืนคริสต์มาสอีฟ อากาศหนาวจนติดลบ คาดว่าพรุ่งนี้หิมะอาจจะตก การคาดเดานี้มาจากประสบการณ์ของการย้ายมาอยู่นิวยอร์กหลายปี ซึ่งแน่นอนว่าผู้คนก็จะแฮปปี้ดีดากับ

ไวท์คริสต์มาสในปีนี้ และเทศกาลวันหยุดแบบนี้ก็ถือได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีใดๆ ควรจะมีคู่ แต่เขาไม่มี...

...ไม่มีใครอยู่รอบตัวเลย ทั้งเพื่อน คู่รัก และครอบครัว

พูดเรื่องมีคู่ที่เขาโคตรเกลียดจับใจในเวลานี้ ในขณะที่ทั่วโลกชอบบอกว่าอัตราคนโสดสูงขึ้นทุกปี แต่ทำไมรอบตัวเขาตอนนี้มีแต่คนมีคู่ ดูลิ เพื่อนของเขาจากที่เคยสนุกสนานกับความโสดด้วยกัน เคยสัญญาว่ากันว่าจะโสดไปด้วยกันจนชั่วฟ้าดินสลาย แต่ผ่านไปไม่กี่ปี เผลอแป็บเดียวจู่ๆ มันก็มีเมียมีลูก สร้างครอบครัวสุขสันต์ ธรรมชาติกันหมด เทศกาลวันหยุดไหนๆ ก็คิดถึงแต่ลูกเมียเป็นที่หนึ่ง เพื่อนอย่างเขาเลยกลายเป็นหมาหัวเน่า ต้องนั่งเหี่ยวเฉาอยู่กับเหย้าเฝ้าแต่หมาแบบนี้

พอโทรไปหาใครๆ ก็มีแต่บอกว่า ถ้าไม่อยากเหงาก็ให้เขาหาเมีย ไอ้โฮ นี่อยากจะกระโดดถีบยอดอก พูดเหมือนเมียหาได้ง่ายๆ

และเขาต้องการเมียที่เป็นคู่คิด ส่วนเมียที่มีดีแค่เป็นคู่นอน เขาไม่อยากได้ไง จบไหม

เฮ้อ...คนเหงาถอนหายใจยาว หลบตามองสุนัขตัวใหญ่ที่หมอบนอนหนึ่งอยู่บนโซฟาข้างๆ กัน ปีนี้เขาแก่ขึ้นหรืออย่างไรเลยไม่กระตือรือร้นที่จะใช้เวลาบนเตียงพืดเหวี่ยงกับสาวๆ จนฟ้าแสงเหมือนอย่างที่ชอบทำ เขาว่าอาจจะเป็นเพราะเขามัวมัวเรื่องผู้หญิงแล้วก็เป็นได้ อายุเขาก็ครึ่งเจ็ดสิบ อีกนิดก็ตายแล้ว ฝันกรรมยังไม่ทำเพราะไม่มีทายาท แล้วตายมามรดกแสนล้านจะยกให้ใคร

คิดแล้วอยากจะสะอื้นให้ นี่พอกลายเป็นคนโสดไม่มีลูกเมีย ชีวิตมันอนาถขนาดนี้เขี้ยวหรือเนี่ย

“ไทเกอร์...แกต้องเป็นโสดนานๆ นะลูกพ่อ อย่าเพิ่งคิดมีเมีย

โสดเป็นเพื่อนกันเข้าใจไหม”

เขาประทับใจกับสุนัขข้างตัว อลาสกันตัวโตเหมือนพังรู่เรื่องเท่าบ็อกแบ็กขนรับอย่างน่ารัก ขณะที่ใจเขาถึงกับหลังน้ำตา นี่เขาเหงาถึงขั้นนั่งคุยกับสุนัขแล้วมันตอบกลับก็อยากจะร้องไห้แล้ว เทรอเนี่ย

ปกติแล้วเลอานโตรไม่เคยอยู่ตัวคนเดียว กระทั่งเวลาอนกียังมีคนนอนเป็นเพื่อน แต่พอแก่มาถึงได้รู้ว่าไม่ควรเอาแต่ใจตัวเองขนาดนั้น หลังเห็นเพื่อนสนิทพฤติกรรมเปลี่ยนไปกลายเป็นแพมิลี่แมน เขาถึงได้รู้ว่าตนเองใจร้ายกับคนสนิทข้างตัวมานานเหลือเกิน ตกมาปีนี้ถึงได้อนุญาตให้อีกฝ่ายได้มีโอกาสลาพักผ่อนใช้ชีวิตสุขสันต์ธรรมชาติกับเทศกาลวันหยุด ไม่ต้องคอยดูแลเขาตลอดเวลาอย่างที่ผ่านมา

แต่พอปล่อยให้กลับไปไม่ชินเอาเสียเลย...

จะหยิบจับอะไรก็ติดขัดไปหมด นี่บอกเลยว่าเขาเหมือนไม่รู้จักบ้านตัวเองสักนิด คิดดูว่าอยากจะทำขนมยังต้องใช้เวลาตั้งครึ่งชั่วโมงกว่าจะหาแก้วลักใบเจอ ตอนเจอนี่อยากจะทำร้องแล้วซู้ขึ้นเหนือหัวเหมือนตอนทีมฟุตบอลของเขาได้เป็นแชมป์ยูฟ่า “บัดซบเอ๊ย”

เลอานโตรถึงกับสับสนอย่างหงุดหงิดใจ ได้อยู่กับตัวเองไร้ผู้ช่วยทุกๆ คน เขาถึงได้รู้ว่าหาจานใส่อาหารในบ้านตัวเองนี้ยากกว่าหาเงินอีก!

ขณะกำลังปลงตกกับความกากของตัวเองโดยมีสุนัขและเน็ตฟลิกซ์¹ ที่เปิดเอาไว้เป็นเพื่อนให้บ้านมีเสียง มหาเศรษฐีหนุ่มชาวสเปนก็ชะงักมือที่กำลังลูบไล้สัตว์เลี้ยงแสนรักซึ่งหมอบอยู่ข้างกายทันทีที่ได้ยินเสียงผิดปกติอะไรบางอย่าง

¹ เน็ตฟลิกซ์ (Netflix) คือ บริษัทที่ให้บริการสตรีมมิ่งวิดีโอออนไลน์

อะไรบางอย่างที่ทำให้รู้ว่าเวลานี้บ้านทั้งหลังไม่ได้มีเขาเป็น
มนุษย์เพียงคนเดียวอีกต่อไป...

“ซูว์ เจียบเซ่ไทเกอร์”

เขาใช้นิ้วชี้แตะริมฝีปากกลางสิ่งสุนัขข้างกายให้เจียบ ไทเกอร์
หันมาสบตาเขา ดวงตาสีอ้อดอวยของมันเป็นประกายสงลั้ย แต่
เจ้าอลาสกันแสนรู้ก็เจียบเสียงอย่างที่เขาต้องการ ขณะที่เลอานโดร
ขยับลุกขึ้น เขาฉวยมีดปอกผลไม้ที่วางส่งๆ อยู่ตรงโต๊ะตัวเตี้ย
หน้าโซฟาที่เขาวางของกินระเกะระกะขึ้นมากำไว้แน่น นึกสบตาดำ
ตัวเองที่ไม่ยอมให้บอดีการ์ตอยู่ด้วยสักคน เพียงเพราะประมาท
คิดว่าที่แห่งนี้ปลอดภัยมากพอจนยอมให้ทุกคนใช้ชีวิตในวันหยุด
ปีนี้ได้ และคงไม่มีใครโง่งจะตามมาฆ่าเขาถึงบ้านพักส่วนตัวอัน
ห่างไกลแบบนี้หรอก

ปังๆ ะ!

เสียงเคาะประตูระรัวทำให้ดวงตาสีมรกตคู่คมของเลอานโดร
หริ่ง เขาก้าวเท้าแผนไปยังประตู ก่อนจะขมวดคิ้วไล่จ่อเล็กๆ
ข้างประตูบ้าน ซึ่งฉายให้เห็นว่าผู้ที่อยู่อีกฟากฝั่งหนึ่งนั่นคือผู้หญิง
...ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ดูหน้าตေးเพราะเสื่อกันหนาวที่เธอ
สวมอยู่

เขามองใบหน้าเรียวเล็กที่มีเส้นผมสีดำสนิทปกคลุม ใบหน้านั้น
ดูเหมือนตุ๊กตาอย่างไรอย่างนั้น เป็นองค์ประกอบของจุมุกโด่งเรียว
ริมฝีปากหยักสวยที่เม้มแน่น และดวงตาวารีที่จ้องมองประตูบ้าน
ของเขาเขม็ง คิ้วเรียวสวยของเธอขมวดมุ่น ใบหน้านั้นบ่งบอกชัดว่า
เธอเป็นสาวเอเชียสักประเทศ ไม่จีน ฟิลิปปินส์ ก็คงเป็นเกาหลี
ญี่ปุ่น หรือไทย โคร่งหน้าแบบนี้และเส้นผมสีดำนี้เห็นได้จาก
เหล่าเมียชาวไทยของเพื่อนสนิทของเขา

ถึงเธอจะดูสวยน่ารักเหมือนตุ๊กตามากแค่ไหน แต่เขากลับ

ไม่เคยเห็นหน้าเธอมาก่อน!

เลอานโตรไม่ได้ไว้วางใจสักนิด ถึงผู้หญิงคนนั้นจะดูตัวเล็ก
มากๆ ไม่รู้ว่าสูงถึงห้าฟุตใหม่ด้วยซ้ำ แต่ไม่มีกฎข้อไหนที่บอกว่า
พวกผู้ชายจะต้องตัวสูงใหญ่ หน้าโหด และไม่ใช้ผู้หญิงตัวเล็กๆ
เสมอไป ฉะนั้นเขาเลยไว้ใจคนที่ดูสูงเลยเอวเขามาคนเดียวไม่ได้
หรอก!

เขากำด้ามมีดปกผลไม้แน่น นึกเสียใจที่ดันเก็บปืนไว้ใน
ห้องนอน นี่ถ้าราฟาเอลเพื่อนสนิทของเขาซึ่งเป็นทายาทมาเพีย
อิตาลีชื่อดังรู้เข้าละก็ คงจะหัวเราะเยาะเขาจนฟันหักแน่นอนว่าเขา
จึงยอมให้ผู้หญิงแคะทำร้ายร่างกายได้

มหาเศรษฐีหนุ่มเอี่ยมมือไปกดอินเทอร์เน็ตคอม ก่อนจะพูด
ขึ้นมาเมื่อเห็นร่างเล็กนั้นเริ่มกระสับกระส่าย ท่าทางอยู่ไม่สุข ทำให้
เขาคลายใจนิดหน่อยว่าเธออาจจะไม่ใช่คนร้าย

บางทีอาจจะเป็นคนหลงทางที่มาขอความช่วยเหลือก็ได้

“คุณมาผิดบ้านแล้วคุณผู้หญิง”

แต่ถึงอย่างนั้นในใจว่าเขาจะยื่นมือช่วยเหลือเสียหน่อย เลอานโตร
ไม่ได้เป็นคนดีมีน้ำใจช่วยเหลือคนแปลกหน้าขนาดนั้น โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในช่วงเวลาที่เขาเพิ่งจะขายนักเตะชื่อดังที่มีแฟนคลับนับล้าน
ออกไปจากทีม เพราะนิสัยส่วนตัวของหมอนั้นที่เข้ากับคนอื่นไม่ได้
เสียจนเกิดการแตกหัก บอกเลยว่านี่อาจจะเป็นแฟนคลับหัวรุนแรง
ตามมาหาเรื่องเขาก็ได้ แม้ว่าผู้หญิงคนนั้นจะสูงเท่าเอวและตัวน่าจะ
สักเท่าต้นขาก็ตามที แต่คนเราไม่ควรใช้ชีวิตประมาทในช่วงเวลานี้
เขายังมีไทเกอร์ต้องให้ปกป้อง คงจะไม่มีทางเปิดบ้านรับใครง่ายๆ
แน่นอน

“ฉัน...ฉันคิดว่าฉันมาถูกที่แล้วนะคะ เพราะว่าเขาให้ที่อยู่ไว้ว่า
จะอยู่ที่นี่”

ใครกล้ำปูดที่פקส่วนตัวของเขาออกไป!

ดวงตาของเลอานโตรลูกวาวทันทีด้วยความโกรธเคือง

นอกจากคนสนิทไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าช่วงเวลานี้เขาจะอยู่ที่ไหน คนอื่นแทบไม่มีใครรู้เลย แล้วเธอไปรู้มาได้ยังไง!

“ผมว่า...”

“คุณคือมิสเตอร์ซานเซสซี่ใช่ไหมคะ” คราวนี้คนข้างนอก คาดเตาได้อย่างถูกต้อง ใบหน้าของเธอแลดูร้อนรนไม่น้อย ในระหว่างที่พูด “ฉันมหาเห็ดค๊ะ เขาให้ที่อยู่ที่นี่เอาไว้เป็นที่สุดท้าย ก่อนจะติดต่อก็ไม่ได้ ไม่ทราบว่ามันนี่เขาอยู่หรือเปล่านั้นคะ”

‘เห็ดค๊ะ...’

ชื่อของคนสนิททำให้เลอานโตรขมวดคิ้ว ไม่มีทางที่เห็ดค๊ะจะ ปูดเรื่องที่พักนี้กับใคร เขาเป็นทั้งเพื่อนและเจ้านายกับคนอย่างนั้นมานาน ผู้หญิงคนนี้โกหกแล้ว

แต่ว่า...

มหาเศรษฐีหนุ่มสะยะยิ้มด้วยความสนุกสนานที่เล่นขึ้นมา อย่างฉับพลัน

...เธอคือคนรู้จักของเห็ดค๊ะอย่างนั้นหรือ เห็ดค๊ะบอกเขาว่าตัวเอง ไม่เหลือครอบครัวและคนรู้จักอะไรแล้ว เห็ดค๊ะที่ตามติดอยู่กับเขา มาเป็นสิบปี จนเขาบังคับให้หมอนั้นไปใช้วันหยุดให้คุ้มค่าซะคนนั้น นะเธอมีใครมาตามหา แถมยังมาอ้างว่าเห็ดค๊ะให้ที่อยู่เธอทั้งๆ ที่ เห็ดค๊ะเธอจะยินยอม หมอนั้นเป็นคนรักชาระเบียบยิ่งชีพ เข้มงวด ยิ่งกว่าครุฑีทหารในกองทัพ ไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้เด็ดขาด

แสดงว่าผู้หญิงคนนี้โกหกแน่ๆ

แต่ว่า...ชื่อของเห็ดค๊ะทำให้เขาสนใจเธอมากอย่างที่ไม่เคยเป็น มาก่อน เธอรู้จักเห็ดค๊ะ และเธอมาตามหาอีกฝ่ายถึงที่นี่ บ้านพัก ส่วนตัวบนเขา ทั้งๆ ที่กรมอุตุนิยมวิทยาได้ประกาศเตือนว่าอาจจะ

มีหิมะตกหนัก แต่เธอไม่หวั่น

นี่เป็นเรื่องน่าสนุก และเธอได้มาในจังหวะที่เขাবেื่อที่สุดพอดี
ไม่รู้ทำไมจู่ๆ เขาก็เกิดความรู้สึกไว้วางใจอย่างน่าประหลาด
อาจจะเป็นความเปื่อหน่ายและความอยากรู้้อยากเห็นขั้นสุดเกี่ยวกับ
ความลับของคนสนิทซึ่งไม่เคยยอมบอกเล่าเรื่องชีวิตส่วนตัวก่อนจะ
มาทำงานกับเขามาก่อน ทำให้เขายอมเปิดประตูรับเธอเข้ามาในบ้าน
โดยที่ไม่รู้เลยว่าการกระทำครั้งนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาไป
ตลอดกาล!

1

ที่บ้านมีแขกไม่ได้รับเชิญ

๖๖กร๊าก

เสียงปลดลือกประตูดังขึ้นหลังจากที่คนข้างในเงียบไปนาน ทำให้ ตมิสา อาชวกุล ต้องกัตรีมฝีปากแน่นไม่ส่งเสียงร้องด้วยความดีใจออกไป ก่อนหน้านั้นระหว่างรอการตอบรับจากคนข้างใน ตมิสาถึงขั้นกระวนกระวายใจเพราะกลัวว่าเขาจะไม่เชื่อในสิ่งที่เธอบอก

ตอนนี้อากาศหนาวจัด ทำให้เธอทรمانกับการหายใจมากขึ้นทุกที จึงได้แต่กอดอกแน่นเป็นการระงับอาการสั่นเทาด้วยความหนาว ซึ่งไม่ได้ช่วยอะไรเธอมากนักหรอก ถึงเธอจะสวมเสื้อหลายชั้น แต่ความหนาวก็เสียดแทงเข้ามาในกระดูกของเธออยู่ดี พอคนข้างในเปิดประตูให้ก็ทำให้หญิงสาวอดรู้สึกดีใจไม่ได้ อย่างน้อยก็อยากให้เขาเชิญเธอเข้าไปพูดคุยข้างใน ฮีตเตอร์อุ่นๆ น่าจะทำให้เธอพอมีสติ และสมองแจ่มใสพอจะตอบคำถามอะไรเขาได้

อย่างน้อยก็มีสติมากพอจะโกหกคนที่ทำให้เธอต้องบากบั่น

ตามหานั่นแหละ

หัวใจของตมิสาเต็มไปด้วยความหวัง บางทีถ้าโชคดีเธออาจจะเจอพีที่แท้ที่นี่ แต่ถ้าไม่...ก็คงต้องหาทางทำอะไรสักอย่างเพื่อที่จะทำให้มิสเตอร์ซานเซสตอบคำถามของเธอ ผู้ชายคนนี่คือเบาะแสเดียวและเบาะแสสุดท้ายที่จะทำให้เธอสาวเข้าไปถึงตัวของพีที่แท้ได้ ฉะนั้นไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องตามหาพีที่แท้ให้เจอ จะต้องแลกกับอะไรก็ยอม เพราะเวลาของพ่อเธอนั้นเหลืออีกไม่นานแล้ว

“ขอโทษด้วยนะคะที่ต้องมารบกวนคุณในเวลานี้”

ตมิสาเอ่ยขึ้นขณะที่ก้าวถอยหลังออกห่างจากประตูที่ถูกเปิดออกซ้าๆ แล้วเห็นว่าร่างสูงใหญ่ของคนๆหนึ่งที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตาเขา บ้างตามสื่อต่างๆ หลังจากที่ค้นพบว่าพีที่แท้ได้อยู่กับเขาก็ไหลหน้ามาให้เธอเห็น

บอกตามตรงว่าการเข้าถึงตัวเขาในช่วงเวลานี้เป็นสิ่งที่ยากลำบากมาก เธอใช้เวลาตั้งหลายสัปดาห์กว่าจะเข้ามาถึงจุดนี้ ก่อนหน้านี้เคยลองทุกวิถีทางแล้ว กระทั่งตัวพีที่แท้เธอยังเข้าไม่ถึง แต่การตามหาเจ้านายของพีที่แท้แม้จะง่ายกว่า แต่ก็เข้าถึงตัวยากไม่แพ้กันเพราะทั้งคู่อยู่ด้วยกันเสมอ

เธอใช้เวลาสองสัปดาห์ในการตามติดพวกเขา พยายามใช้ทุกวิถีทางแต่ก็ยากจะเข้าถึงได้จริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่พีที่แท้ตัวติดกับ เลอานโดร ซานเซส แล้วพวกเขาก็ถูกห้อมล้อมด้วย บอดี้การ์ด และการเป็นวีวีไอพี² ของทุกสถานที่ที่พวกเขาก้าวออกไป ก็ทำให้เธอเข้าถึงตัวไม่ได้เลย นอกจากการมองเห็นในระยะไกลๆ เท่านั้น

² วีวีไอพี (VVIP- Very Very Important Person) หมายถึง บุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ หรือมีอภิสิทธิ์พิเศษเหนือบุคคลทั่วไป ซึ่งวีวีไอพีนั้นจะได้รับการดูแลที่ดียิ่งกว่าและเป็นบุคคลสำคัญกว่าระดับวีไอพี

กระทั่งเธอบังเอิญได้ยื่นเหล่าลูกน้องของเลอานโตรหลุดปาก
คุยกันเรื่องวันหยุดคริสต์มาสปีนี้ของเลอานโตร และพวกเขาเดาว่า
พี่เท็ดน่าจะเป็นคนตามติดเจ้านายมาที่นี่ ส่วนคนอื่นๆ เลอานโตร
สั่งให้หยุดทั้งหมด และนั่นทำให้ตมิสาพบว่านี่อาจจะเป็นโอกาสเดียว
ที่จะเข้าหาพี่เท็ดได้ เธอถึงได้ขอมฝ่าวงล้อมมาถึงที่นี่ อันที่จริง
เธอควรจะมาถึงตั้งแต่ช่วงกลางวัน ถ้าไม่ใช่เพราะหลงทางและรถเสีย
แต่เรื่องนี้ก็ช่างมันเถอะ ตอนนี้อยู่ที่นี่จนได้
และเธอก็หวังว่าพี่เท็ดจะจำเธอได้
ขอแค่ให้เขาจำเด็กผู้หญิงตัวเล็กหัวโตผมเปียสีคนนั้นได้
ก็พอ...

“คุณเข้ามาก่อนสิ”

คนข้างในบอกกับเธออย่างนั้น ก่อนจะเบี่ยงตัวหลบ และ
ตมิสาก็ไม่ปฏิเสธ ตอนนี้อยู่หน้าจะแข็งตายแล้ว ถ้าจำไม่ผิด
อากาศเวลานี้ติดลบเข้าไปแล้ว

“ขอบคุณค่ะ”

เธอบอกเขาด้วยความรู้สึกนั้นจริงๆ ขณะที่ก้าวเข้าไปข้างใน
บ้าน ความอบอุ่นที่แทรกผ่านผิวหนังทำให้เธอแทบร้องครางออกมา
ก่อนจะหยุดทำแล้วถอยหลังอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นสุนัขตัวโตมาก
หน้าตาทำทางดุร้ายกำลังเห่าเธออย่างเอาเป็นเอาตาย

ด้วยความตกใจตมิสารีบก้าวถอยหลังทันที สุนัขตัวนั้นยัง
เห่าเธอไม่หยุด ขณะที่เธอกลับต้องหยุดถอยเพราะได้ชนเข้ากับ
ร่างสูงใหญ่ของเจ้าของบ้านเข้าแล้ว

ตมิสารับรู้ได้ถึงฝ่ามือใหญ่ที่กอบกุ่มไหล่ของเธอเอาไว้ แม้
จะมีเสื้อผ้าหนาเตอะหลายชั้นกันสัมผัสของฝ่ามือผู้นั้นอยู่ ทว่ากลับ
ให้ความรู้สึกที่ทำให้หัวใจวูบไหวอย่างยากจะอธิบาย เธอเลยรีบ
เบี่ยงตัวไปด้านหลังเพื่อให้เขาปล่อยมือจากเธอโดยไม่ให้รู้สึกว่าเขา

รังเกียจเขา และ เลอานโดร ซานเชส ก็ยอมทำตามอย่างง่ายดาย พร้อมกับที่เขาหันไปปรามสุนัขตัวโตด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มมีเสน่ห์ของเขา

“ซูว์... ไทเกอร์ เธอเป็นแขก อย่าทำอะไรเธอละ”

เขาเอ่ยพลางขึ้นมาทางเธอ แล้วสุนัขตัวโตก็เลิกเห่า มันเปลี่ยนมาทำเสียงจิ้งจาดในลำคอ แต่เมื่อเลอานโดรส่งเสียงและบอกให้มันเงียบอีกครั้ง เจ้าไทเกอร์ก็ยอมหมอบตัวลงนั่งนิ่งๆ บนโซฟาตัวใหญ่อย่างเรียบร้อยแต่โดยดี

พอเห็นว่าสุนัขของตัวเองสงบลงแล้ว เลอานโดรก็ขึ้นไปยังโซฟาตัวใหญ่ซึ่งยังเหลือพื้นที่อีกครึ่งหนึ่งอยู่พลางบอกกับเธอว่า

“คุณนั่งตรงนี้ ผมจะไปหาอะไรให้คุณดื่ม”

“ขอบคุณนะคะ”

ตมึสาค่อยๆ หრุดลงนั่งข้างๆ ไทเกอร์อย่างช้าๆ ขณะที่เจ้าของบ้านหมุนตัวก้าวเดินไปยังห้องครัว เธอปรายตามองสุนัขตัวโตอีกครั้งแล้วก็เห็นว่ามันมองมาทางเธอ ประกายตาของมันเต็มไปด้วยความสงสัยว่าเธอคือใคร ซึ่งถึงแม้ตมึสาคจะไม่ได้กลิ่นสุนัข หว่าขนาดตัวที่ใหญ่มากของมันก็ทำให้เธอตระเวงไม่ได้

ทว่าหลังจากที่เธอมองมัน ไทเกอร์คงจะรู้ละมั้งว่าเธอทำอันตรายอะไรมันไม่ได้ เจ้าหมาตัวโตถึงได้หันหน้าไปทางอื่นแล้วหมอบนอนเหมือนเดิม ส่วนเธอได้แต่พริบตาหายใจออกจากปากด้วยความโล่งอก และอากาศที่เริ่มร้อนมากขึ้นเรื่อยๆ ก็ทำให้เธอขยับถอดเสื้อโค้ตตัวใหญ่ที่สวมอยู่และทำให้เธอแทบจะกลายเป็นแหนมยักษ์เดินได้ออก จากนั้นเธอก็ปลดผ้าพันคอไหมพรมออกเป็นลำดับต่อมา แล้วพอวางเสื้อไวข้างตัวก็เห็นเลอานโดรเดินตรงมาหาเธอ ในมือข้างซ้ายมีขวดวิสกี้ ส่วนข้างขวาถือแก้วมาหนึ่งใบ

เขาหยุดยืนตรงหน้าเธอ วินวิสกี้ให้เธอตรงนั้นก่อนจะยื่นให้

อย่างง่าย ๆ

“เฮ้ย นี่ มันจะช่วยให้คุณอุ่นขึ้นมาได้”

“หึน...”

ตมิสาถึงกับพูดไม่ออก เธออายุยี่สิบสี่แล้ว แนนอนว่าเหล่านี้นะ เคยดื่ม แต่การดื่มของเธอคือจิบนิดๆ แกรมผสมกับน้ำอัดลม เสียด้วยซ้ำไป จนแทบไม่รู้รสชาติของเหล้าที่ดื่ม รู้แต่รสชาติหวานๆ ของน้ำอัดลม ไม่เคยดื่มแบบเพียวๆ อย่างนี้มาก่อนเลย

พอชายหนุ่มเห็นว่าเธอไม่ดื่มเสียทีก็คะยั้นคะยอด้วยสีหน้าจริงจัง

“ลองสักนิด ผมก็มีแต่ของแบบนี้แหละ แต่มันช่วยได้จริงๆ นะ”

เขาจ้องมองเธอเหม็ง ทำให้ในที่สุดตมิสาก็ทนสายตากอดันไม่ไหว ยื่นมือเล็กออกไปรับแก้วใบนั้น

“งั้นก็...ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ยพึมพำแผ่วเบา ก่อนจะยกขึ้นจิบเพียงอีกแรกที่ล่วงผ่านริมฝีปากของเธอ รสชาติบาดคอของมันก็ทำให้เธอหลับตาปี น้ำตาเอ่อคลอขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ วินาทีต่อมา มันกลับทำให้เธอร้อนวาบไปทั่วกาย ตมิสาดัดสินใจกลืนอีกคำ ก่อนจะวางแก้วนั้นกับโต๊ะตรงหน้า ขณะที่เจ้าของบ้านไม่สนใจเธอแล้ว เขาหันไปทางสุนัขของเขาแทนพร้อมกับส่งเสียงเรียกมัน

“ไทเกอร์ มานี่”

“โเฮ่ง!”

เจ้าไทเกอร์เห่าออกมาครั้งหนึ่ง แต่กลับไม่ลุกออกจากข้างกายเธอ ทำให้เลอานโดรเท้าสะเอวแล้วชี้หน้าสุนัขเอาแต่ใจของตัวเอง พลังเสียงเข้มอีกครั้ง

“อย่าเถียง ออกมานี่”

“โเฮ่ง!”

สุดท้ายเจ้าไทเกอร์ก็ขานรับด้วยท่าที่เหมือนไม่พอใจ ก่อน

มันจะเคลื่อนร่างใหญ่โตไปหาเลอานโตร แล้วเจ้าของบ้านหนุ่มก็ทรุดลงนั่งบนโซฟาข้างกายเธอแทนที่สุนัขของเธอ ส่วนเจ้าไทเกอร์ก็เปลี่ยนมานอนหมอบกับพื้นพรมตรงปลายเท้าของเลอานโตรแทน

ตมิสามองท่าทางเกียจคร้านของสุนัขตัวโตแล้วก็อมยิ้มตอนที่เธอยังเด็ก ที่บ้านก็เคยเลี้ยงสุนัขเหมือนกัน ถึงมันจะเป็นสุนัขของพี่เท็ด แต่เธอก็เล่นกับมันบ่อยๆ กระทั่งมันตายด้วยอุบัติเหตุและพี่เท็ดก็ออกจากบ้านไม่ยอมกลับมาอีกเลย... ที่บ้านเธอถึงไม่เคยมีสัตว์เลี้ยงอะไรอีกเลย...

ซึ่งพอเห็นไทเกอร์แล้วก็ทำให้เธออดคิดถึงพี่ชายไม่ได้ และในใจก็กระวนกระวายขึ้นมาจับปล้น ถ้าเจอพี่เท็ดเธอควรจะพูดอย่างไรกับเขาดีนะ เพื่อไม่ให้เขาไล่เธอไปจากที่นี่หรือไล่เธอกลับเมืองไทยนะ

ปณเดียวกัน เลอานโตรจ้องมองผู้หญิงแปลกหน้าด้วยท่าทีประหม่น ดวงตาคมสีมรกตของเขาหริ้แคบลงขณะที่แอบสำรวจตรวจตราเธอ เขาไม่พบพิรุณอะไรว่าเธอเป็นผู้ร้าย ไม่ใช่แฟนคลับหัวรุนแรงของนักฟุตบอลที่จะตามมาเอาเรื่องที่เขาขายขวัณใจเธอออกจากทีมไป

ทว่าถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าใจจะไว้วางใจได้ หลังจากที่เห็นว่าอาการของหญิงสาวดีขึ้น ใบหน้าเล็กกว่าฝ่ามือของเขาบัดนี้มีสีเลือดฝาดขึ้นมาบ้างแล้ว ขับให้ใบหน้านั้นงดงามราวกับสีของกลีบกุหลาบ ผิดกับใบหน้าขาวเผือดเหมือนคนตายก่อนหน้าลิบลับ อาจจะเป็นเพราะความอุ่นของบ้านหลังนี้หรือฤทธิ์ของวิสกี้สกอตช์ จะอะไรก็ตามนั้นก็ทำให้เขาพึงพอใจแล้ว

ชายหนุ่มเห็นคนที่เอาแต่ก้มหน้ามองสุนัขของเขาเงยหน้า

ขึ้นมาสบตาตัวเองแล้วก็พลันเหยียดยิ้ม ทว่าดวงตาของเขากลับ
จ้องมองเธอด้วยสายตาคาดคั้นขณะถามว่า

“คุณมีธุระอะไร”

หญิงสาวถึงกับชะงัก เธอคงไม่คิดว่าเขาจะถามออกไปตรงๆ
ไม่มีอ้อมค้อมอะไรทั้งสิ้น ท่าทางผ่อนคลายของเธอพลันเปลี่ยนเป็น
ตึงเครียด เขาสังเกตเห็นได้จากการที่เธอเปลี่ยนอิริยาบถในทันทีที่
โดนถาม

“คือฉัน...” เธอหลบเปลือกตาลงหลบสายตาของเขา “ฉันมา
พบเท็ดค่ะ”

คำตอบนั้นไม่ได้ทำให้เขาประหลาดใจนักหรอก เพราะก่อนจะ
ให้เธอเข้าบ้าน ผู้หญิงคนนี้ได้บอกเขาอย่างนั้น

และนั่นแหละคือสาเหตุที่ทำให้เขายอมให้เธอเข้ามาในบ้าน
ของเขา ก็จะไม่ไรละ ถ้าไม่ใช่เพราะความอยากรู้อยากเห็นที่เธอ
เป็นคนกระตุนขึ้นมานะ!

“ใครบอกคุณว่าเขาอยู่ที่นี้”

เลอานโตรถามด้วยความอยากรู้ ลึกลงไปในใจคือเขาจะได้
ไปตามเอาเรื่องไอ้คนที่พูดเรื่องนี้ออกไปถูกคน

คนที่รักษาความลับไม่ได้ก็ไม่สมควรทำงานกับเขา!

“ฉัน...”

ตมิสาพูดไม่ออก และไม่กล้าบอกด้วยว่าเธอตามสืบและ
ตามติดเขามากแค่ไหนถึงได้ข้อมูลนี้มา เพราะรู้ว่าถ้าพูดออกไป
ตนเองมีแนวโน้มจะต้องถูกโยนออกไปจากบ้านในวินาทีถัดมาโดยที่
เธอยังไม่ทันแม้แต่จะได้เห็นเงาของพีเท็ดด้วยซ้ำไป

“คุณผู้หญิง...” พอเห็นว่าหญิงสาวไม่ตอบ เลอานโตรก็หรีต
มองและจงใจเพิ่มท่าที่ดูด้นเข้าไปเพื่อข่มขู่เธอ “บอกมาตามตรง
เถอะว่า ที่มาเคาะประตูบ้านผมในเวลานี้ มาหาเขาหรือมาหาผม

กันแน่”

คนฟังในตอนแรกตัวสั่น ก่อนจะชะงักแล้วรีบจ้องมอง เลอานโดรเชมิ่งพลางโบกมือปฏิเสธเสียงดังลั่นและเต็มไปด้วย ความหนักแน่นจริงจัง

“ไม่ใช่คะ! ฉันมาหาแท้ดจริงๆ! เขาเคยให้ที่อยู่ที่นี่เอาไว้ คือฉันเป็นคนรู้จักของเขา”

ผู้หญิงคนนี้โกหก!

ถ้าเกิดคนที่เธอรู้จักเป็นแท้เดียวกับเขา ‘แท้ด ธีรภาพ’ คนนั้น นะหรือจะให้ที่อยู่ที่นี่เอาไว้ได้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าตนเองจะไม่ได้มาที่นี่ ในเมื่อเลอานโดรเป็นคนบังคับให้แท้ดไปพักอยู่ที่โมนาโกเอง และ ยิ่งพ่วงด้วยนิสัยของแท้ดที่เขารู้จักดี อีกฝ่ายไม่เคยปล่อยให้เรื่องที่เป็น ความลับหลุดออกไป และที่อยู่ของบ้านหลังนี้ก็มิมีแต่คนสำคัญ ไม่ก็คนที่รู้ และคนสำคัญไม่กี่คนเท่านั้นเช่นเดียวกันที่รู้ว่า ณ เวลานั้น เขาอยู่ที่นี้

ยิ่งไม่รวมว่าแท้ดไม่เคยพูดถึงญาติเลยนับตั้งแต่อยู่ด้วยกัน มาเป็นสิบกว่าปี เขารู้ว่าแท้ดเป็นลูกเสี่ยวไทย-อเมริกัน อีกฝ่าย ถือสัญชาติไทยก็จริง แต่แท้ดบอกแล้วว่าเขาไม่มีใคร พอเรียนจบ ก็ทำงานกับครอบครัวซานเซสเนื่องจากได้ช่วยเหลือบิดาของเขา จากอุบัติเหตุเอาไว้และทำให้ถูกชะตากัน พอแท้ดเรียนจบก็มาเป็น หนึ่งในทีมผู้ช่วยของบิดาเขา ก่อนจะมาเป็นผู้ช่วยของเขา

ผู้ชายตรงที่อ้างว่าไม่บรรทัดอย่างแท้ดนะเธอจะยอมบิปราก พูดเรื่องความลับของคนเป็นเจ้านายออกมา

แค่นี้เขาก็รู้แล้วว่าเธอกำลังโกหก

แต่ในคำโกหกนั้นก็มีความจริง... เธอคือคนรู้จักของแท้ดแน่ๆ และนั่นแหละที่ทำให้เขายอมรับเธอเข้าบ้าน

เขาเบื่อ...

เมื่อจมน้ำเวลามาสนใจเรื่องส่วนตัวของลูกน้องคนสนิทนั้นแหละ
“เห็นไม่เห็นเคยบอกว่ามีญาติ”

เลอานโตรหรือตาคุมลงมองหญิงสาวอย่างประหม่น ในขณะที่
จงใจใช้ประโยคนั้นเป็นเหยื่อล่อหญิงสาว

“ไม่นานเขาก็สนใจอยากเมื่อเธอก็เปิดเผยออกมาจนได้
“ฉันไม่ใช่ญาติเขาค่ะ”

คำตอบนั้นทำให้เลอานโตรชะงัก แต่ถึงอย่างนั้นก็พบว่าเธอ
พูดความจริง คราวนี้หญิงสาวไม่ได้โกหกเขา

“นั่นคุณเป็นใคร”

มหาเศรษฐีหนุ่มถามออกมาด้วยความอยากรู้สุดใจ แต่
คนตัวเล็กหลบหน้าเขาอีกครั้ง เธอแสร้งทำเป็นมองไทเกอร์ที่หมอบ
อยู่แทบเท้าของเขาก่อนจะตอบออกมาหลังจากที่เงยไปนาน

“ฉันคงบอกคุณไม่ได้...”

คำตอบนั้นทำให้คนอยากรู้ใจจะขาดชักหงุดหงิด เขาจึง
อดประชดเธอออกมาไม่ได้ว่า

“แล้วคุณบอกอะไรได้บ้าง”

“ฉันมีฐานะสำคัญที่จะคุยกับเขานะค่ะ”

หญิงสาวเอ่ยขึ้นมาอีกเรื่อง ไม่คิดจะตอบคำถามใดๆ ของ
เลอานโตรอีก เรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องของครอบครัว
ไม่สะดวกจะบอกเล่าให้คนนอกฟัง ขณะที่เริ่มสอดส่ายสายตาไปทั่ว
บ้านของเขาเพื่อมองหาคนที่เธอพูดถึง เหลือก็แต่เธอจะลุกจากตรงนี้
ไปวิ่งตามหาที่ในบ้านนั้นแหละที่เธอยังไม่ได้ทำ

“งั้นเธอ”

เลอานโตรมองท่าที่ร้อนใจขึ้นเรื่อยๆ ของหญิงสาวด้วย
ความรู้สึกเป็นต่อ เขาทำสีหน้าไม่ยี่หระ เปลี่ยนเป็นนอกดอกเอนหลัง
มองใบหน้าเล็กที่เริ่มแสดงอาการกระวนกระวายใจมากขึ้นเรื่อยๆ

“มิสเตอร์ซานเซสคะ”

เธอหันมามองเขาอย่างอ้อนวอน หลังจากที่นั่งอยู่นานแล้ว แต่กลับไม่เห็นเท็ดแม่แต่เงา รวากับว่าเขาไม่อยู่ที่นี่!

ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่เธอภาวนาไม่ให้อันเป็นความจริง

เลอานโตรมองคนตัวเล็กข้างกายกระวนกระวายร้อนใจ จนพอใจแล้ว จึงบอกกับหญิงสาวด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดไม่มีแวว ล้อเล่นอีกต่อไป

ในเมื่อเธอไม่ยอมตอบคำถามของเขา ความสนุกนี้ก็ต้อง จบลง เธอก็ควรจะต้อออกไปจากพื้นที่ของเขาได้แล้ว

“เขาไม่อยู่ คุณคงต้องกลับแล้วก่อนที่จะหิมะจะตกนะคุณผู้หญิง ผมคงไม่ออกไปส่งนะ เชิญ”

ไม่เพียงแค่นี้ เขาลุกขึ้นยืน ยึดตัวนิดหน่อยแล้วคว้าหม้อป๋เข้าที่ต้นแขนเล็กของหญิงสาวแล้วออกแรงดึงเธอให้ลุกขึ้นยืน กระซากกึ่งลากกึ่งจูงเธอตรงไปยังประตูบ้านของเขาทันที ก่อนจะ ต้องชะงักเมื่อคนตัวเล็กกว่าจับมือเขาแน่นแล้วขึ้นตัวเอาไว้วจน สุดความสามารถ

เมื่อเขาหันไปมองเธอ ก็พบว่าหญิงสาวมองเขาด้วยสายตา อ้อนวอน และพยายามหาข้ออ้างให้ตัวเองได้อยู่ต่อ ซึ่งเห็นได้ชัดเจน มากกว่าเธอกำลังหาคำโกหกมาให้เขาใจอ่อนมากกว่า

“เดี๋ยวกะ! ฉัน...ฉันรทเสีย ฉันไม่ได้จองโรงแรมเอาไว้ แล้วก็...”

แต่เขาไม่ใช่คนใจอ่อน เลอานโตรอาจจะมองเหมือนเป็นคนอย่างนั้น แต่เขารู้ดีว่าเขาไม่ได้ใจอ่อนกับผู้หญิงน่ารักๆ หรือก ถึงเธอจะโดนใจเขามากแค่ไหนก็ตาม

แต่บางสถานการณ์เขาก็เลือก ‘กิน’ เหมือนกัน!

อย่างตอนนี้ แม้สัมผัสสน้อยนิดในยามที่เขากำรอบข้อมือเล็ก

ของเธอแน่นอนจะทำให้หัวใจของเขาคันยุบยับ แต่เขาก็ไม่คิดจะให้มัน อยู่เหนือเหตุผลใดๆ หรือก จึงทำเป็นไม่รู้รู้สึกและมองข้ามมันไป

“คุณคงต้องเดินออกไป ไม่ไกลหรอก มีโรงแรมอยู่แถวๆ นี้ แหละ เดินไม่ถึงสิบไมล์เอง”

ชายหนุ่มทำเป็นแนะนำอย่างใจดี และออกแรงลากเธออีกครั้ง แต่หญิงสาวก็เอื้อมมือมาวางทาบทับบนมือใหญ่ของเขาเอาไว้แล้ว ขึ้นตัวอย่างสุดความสามารถขณะพยายามอ้อนวอนให้เขาเห็นใจเธอ

“ฉันขอร้อง ให้ฉันอยู่ที่นี่ก่อน หรือคุณจะบอกที่อยู่ที่ดีกับฉัน ก็ได้!”

คำขอร้องนั้นทำให้เลอานโตรส่ายยิ้มใส่เธอ

ผู้หญิงคนนั้นคิดว่าเขาเป็นคนใจดีเธอ! เธอคิดผิดแล้ว!

“ผมไม่ได้มีหน้าที่ต้องตอบคำถามของใคร ผมกับคุณไม่ได้ รู้จักกัน”

เขาตอบอย่างไรเยื่อใย

หญิงสาวได้ยินอย่างนั้นก็รีบแนะนำตัวอย่างรวดเร็ว

“ฉัน...ฉันชื่อตมิสาค่ะ”

เธอรู้ชื่อเขาแล้ว และตอนนี้เขาก็รู้ชื่อของเธอ หวังว่ามันจะ ทำให้เขารู้ว่าเธอกับเขารู้จักกันแล้ว!

ดูทำสิ่งที่เธอพยายามจะสื่อออกมานั้นได้ผล ชายหนุ่มชะงัก ไม่ได้คิดจะออกแรงลากเธอไปนอกบ้านอีกแล้ว เขาชมวดคิ้วมอง เธอหนึ่ง ใบหน้าหล่อเหลากระซากใจคนมองโดยเฉพาะสาวๆ ของเขา ยังคงดูดีแม้ในยามที่เขาทำสีหน้าประหลาดใจ ก่อนจะพยายาม ออกเสียงชื่อของเธอด้วยความลำบากหน่อยๆ

“ตะ...มิ...ซ่า”

ตมิสาได้ยินชื่ออันผิดเพี้ยนของตัวเองอย่างนั้นก็รู้สึกว่ ะกายหูลือเกิน จึงรีบบอกอีกฝ่ายว่า

“เรียกฉันว่าตีก็ได้อ่ะ”

นั่นคือชื่อเล่นของเธอ และการออกเสียงก็น่าจะง่ายสำหรับเขา เลอานโดร่าได้ยินอย่างนั้นก็พยักหน้าหงึกๆ ไบหน้าหล่อเหลา คลายคิ้วที่ขมวดเข้าหากัน ดวงตาสีมรกตจ้องมองเธอหนึ่งก่อนจะเอ่ยว่า

“เอาละ สวีตตี้ นี่เป็นวันหยุดของผม แล้วผมก็ไม่คิดจะรับแขกเวลานี้”

ตมิสาถึงกับชะงักไปเมื่อได้ยินเขาเรียกเธออย่างนั้น และวินาทีต่อมาหัวใจเธอก็เต็มไปด้วยความรู้สึกอ่อนล้าอ่อนแรง และสิ้นหวัง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่อยากจะหมดหวัง ในเมื่อเขาไม่ให้เธออยู่ที่นั่นเพื่อเจอพี่เท็ด และพี่เท็ดก็ไม่อยู่ เธอจะไปก็ได้ แต่อย่างไรเธอก็ต้องตามหาพี่เท็ดให้เจอ หญิงสาวจึงลองอ้อนวอนคนตัวโตกว่าอีกครั้งอย่างไม่มีทางเลือก

“มิลเตอร์ซานเซสคะ ฉันขอร้องเถอะค่ะ อย่างน้อยก็บอกที่อยู่ให้เด...”

แต่ชายหนุ่มกลับยิ้มอย่างตัวร้ายออกมา แม้จะเป็นตัวร้ายที่หล่อเหลามากก็ตามที แล้วเอ่ยสวนประโยคที่ยังพูดไม่จบตีของเธอ

“ทำไมผมต้องบอกคุณด้วย”

“ฉัน...”

ตมิสาถึงกับพูดไม่ออก ขณะที่ชายหนุ่มเอ่ยต่อไปว่า

“แล้วผมจะเชื่อคุณได้แค่ไหน ถ้าผมอะไรก็ตอบไม่ได้ เกิดเป็นคนร้ายแล้วจะทำยังไง แค่อยอมให้คุณเข้ามาอยู่ในบ้านตอนนี้ก็ถือว่าผมเสียใจมากพอแล้ว”

ประโยคยืดยาวนั้นของชายหนุ่มเห็นได้ชัดว่าเขาระแวงเธอตลอด ไม่ได้มีความไว้วางใจทั้งสิ้น ตมิสาจึงรีบละล้าละลักตอบเขาทันที

“ฉันไม่มีอาวุธ แล้วก็ไม่มีเจตนาร้าย ฉันแค่ต้องการตามหาคนเท่านั้น”

ขอแค่ได้เจอพี่ที่คิด เธอก็จะไม่รบกวนเขาแน่นอน

คราวนี้เขากลับกวาดตามองไปทั่วตัว สายตานั้นเปลี่ยนเป็นเล้าโลมลามกน่าชังจนคนถูกมองรู้สึกขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง เพราะมันเหมือนกับว่าเขาปลดเปลื้องเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ด้วยสายตาได้อย่างไรอย่างนั้น

“คุณคิดจะตามหาคนจริงหรือสวีตตี้...หรือว่าเป็นวิธีการใหม่ของผู้หญิงที่อยากเข้าหาผม เลยต้องอ้างคนสนิทของผมขึ้นมาแบบนี้”

“ไม่ใช่ค่ะ!”

หญิงสาวปฏิเสธทันทีวัน แต่มหาเศรษฐีหนุ่มชาวสเปนไม่สนใจฟังแม้แต่บ่อย

“อ้อ...งั้นคุณจะบอกว่าคุณมาตามแท้จริง ๆ ไม่ใช่มาตามผม”
เขาถามเน้นย้ำ

ตมิสาพยักหน้ารับอย่างแข็งขัน “ใช่ค่ะ ขอแค่คุณบอกที่อยู่เขา...”

“ไม่บอก!”

ชายหนุ่มโพล่งชัดทันที

“คะ?”

“ผมไม่บอก” เขาเน้นเสียงหนัก สีหน้าแววตาเผยให้เห็นชัดเจนว่าเขาจริงจังจนเธอ “ผมไม่รู้ว่าคุณคือใคร เป็นอะไรกับเขา ผมจะไม่ยอมบอกเด็ดขาด”

“...”

“เห็นอย่างนี้ผมก็ปกป้องคนของผมนะสวีตตี้ เจตนาของคุณไม่ดีชัดๆ ผมจะไม่ตอบคำถามอะไรของคุณเด็ดขาด”

“มิสเตอร์ซานเซสคะ”

ตมิสามองเขาอย่างอ่อนใจที่เขาไม่ยอมบอกเธอเสียที

“คุณคงต้องไปแล้วละ เชิญ”

เขาบอกเสียงแข็ง แล้วออกแรงลากหญิงสาวให้ออกเดิน และเธอก็ขึ้นตัวไ้ไม่ได้เลย จึงได้รู้ว่าก่อนหน้านั้นที่รั้งเขาไว้ได้ เป็นเพราะเขายอมให้มากกว่าที่เธอจะสามารถทำได้ด้วยพลังกำลังอันน้อยนิดของตัวเอง

ประตูบ้านของเขาเปิดออกกว้าง ขณะที่มหาเศรษฐีหนุ่มเชื้อสายสเปนจะเหวี่ยงให้เธอออกไปข้างนอก ลมหนาวที่กรูผ่านร่างเธอทำให้ตมิสาตัวสั่นทันที

แต่นั้นไม่สำคัญเท่ากับเรื่องตรงหน้าหรอก!

“ฉันขอร้องละค่ะ” หญิงสาวแทบจะพนมมือไหว้ขอร้องเขาแล้ว

“นี่เป็นเรื่องสำคัญนะคะ ฉันยอมทำทุกอย่างเลย ขอแค่คุณทำให้ฉันได้เจอกับแท้ด”

“ยอมทุกอย่าง?”

เขาทวนเสียงสูง เพิ่งมีท่าที่สนใจสิ่งที่เธอพูดก็ในเวลานี้

ตมิสาเห็นอย่างนั้นก็รีบพยักหน้ายืนยันอย่างแข็งขันทันที

“ใช่ค่ะ ฉันยอมคุณทุกอย่างเลย ขอแค่คุณตอบคำถามออกมาเท่านั้นเอง”

“อย่างนั้นหรือ...”

เขายิ้มร้ายกาจออกมา ดวงตาสีมรกตหริ้แคบลง

แม้จะกลัวว่าชายหนุ่มจะให้เธอทำอะไรแปลกๆ ทว่าตมิสาไม่มีทางเลือกมากนักหรอก

“จริงๆ ค่ะ ฉันทำได้นะคะ”

เธอยืนยันอย่างหนักแน่น ก่อนจะชะงักกับคำถามนอกเรื่องของคนตรงหน้า

“งั้นถึงคับซีไหม”

“คะ?”

หญิงสาวถึงกับอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก เมื่อชายหนุ่มกวาดตามองเธอด้วยสายตาทำทางเหมือนประเมินสินค้าอะไรสักอย่าง และอีกครั้งที่สายตาคมกริบคู่นั้นทำให้เธอร้อนวาบไปทั้งตัว และลามไปถึงหัวใจ

“ผมไม่ขึ้นเตียงกับผู้หญิงที่หน้าอกไม่ถึงคับซีนะ อ้าว...”

เขาร้องเอะอะเสียงดังเมื่อเห็นหญิงสาวมีท่าที่หนึ่งอึ้ง

“ทำไมทำหน้าแบบนั้น แสดงว่าทำทุกอย่างได้ไม่จริงนะสิ”

“...”

“นี่สิวีตตี้ ผมจะบอกอะไรให้ ผมไม่ใช่นักบุญนะที่จะมาทำอะไรให้ใครฟรีๆ ผมคือ เลอานโดร ซานเชส ทุกเวลาหน้าที่ของผมมีค่านะรู้หรือเปล่า ถ้าจะคุยกับผม คุณควรไปหาข้อเสนอที่มันน่าสนใจมาแล้วถ้าทำให้ผมสนใจแต่ตอบสนองไม่ได้ก็ไม่ควรมายื่นข้อเสนออะไรแบบนี้ะรู้ไหม มันทำให้ผมเสียเวลา เสียอารมณ์ เสีย...”

เผียะ!

ตมิสาไม่สามารถฟังคำพูดดูถูกอันร้ายกาจของพ่อมหาเศรษฐีผู้ร่ำรวยตรงหน้าได้จนจบ มือเธอไปไวกว่าสมอง เพราะเธอตกเขาเข้าไปฉาดใหญ่โดยไม่อ้อมแรงเลยแม้แต่น้อย ส่งผลให้คำพูดเหยียดหยามที่เลอานโดรมีต่อเธอนั้นขาดหายไปทันที!

พอรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป หญิงสาวก็อ้าปากค้าง มองไปหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มชื่อดังระดับโลกด้วยสายตาตื่นตะลึง ก่อนจะตะลึงยิ่งกว่าเมื่อเขาปิดประตูเหวี่ยงใส่หน้าเธอเสียงดัง ตัดขาดการร้องขอของเธอไปจนหมดสิ้น

ปัง!

2

ของแถมเปลี่ยน

6เสียงประตูที่ถูกเหวี่ยงปิดนั้นดึงสติของเธอให้กลับมาได้
ทว่าถึงอย่างนั้นก็หายไปเสียแล้ว ตมิสาได้แต่กำมือแน่นด้วยความ
เจ็บใจที่ตนเองมือไวไปหน่อย

รู้ทั้งรู้อยู่แก่ใจว่าคนอย่าง เลอานโดร ซานเชส เป็นได้แค่
เพลย์บอยลามกเห็นผู้หญิงเป็นของเล่นคนหนึ่ง ชาวคาเวๆ ของเขา
คริกโครมไปทั่วโลก แต่พอเจอของจริงก็ตันตกใจจนขวัญบิน
มือไปไวกว่าสมองจนทำให้เขาไม่พอใจจับไล่เธอออกมาอย่างนี้

แต่เขาคือเชือกเส้นเดียวที่จะทำให้เธอไต่ไปหาพี่เท็ดได้ ฉะนั้น
ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ปล่อยมือจากเขาไม่ได้ เธอไม่มีเวลาพอจะไปเข้าหา
ทางอื่นแล้วด้วย เวลาของเธอไม่ได้มีมากขนาดนั้น

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าปอดลึก อากาศหนาวเริ่มทำให้เธอ
สั่นขณะที่หุบประตูบ้านแรงๆ แล้วร้องเรียกคนข้างในด้วยน้ำเสียง
อ้อนวอน

“เฮ้! มิสเตอร์ซานเชส คุณจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ! มิสเตอร์

ซานเซส!”

ทว่ามิสเตอร์ซานเซสอะไรนั่นไม่สนใจเธอสักนิด ตมิสา
ทูปประตุมานานเป็นสิบนาที คนข้างในก็เงียบกริบเหมือนไม่มีตัวตน
ทูปจนเจ็บมือไปหมด ทั้งเจ็บทั้งแสบ แถมสุดท้ายหิมะก็เริ่มตกลงมา
จนทำให้ตมิสาเล็กร่องเล็กตะโกนและเลิกทูปประตู่

ทว่าคนข้างในก็ยังคงนิ่งเงียบ ไม่ยอมเปิดประตูรับเธอ

ตมิสาถุกความหนาวเสียดแทงกระดูก ตัวลั่นนั่งงอนทนยืน
ไปไม่ไหว สุดท้ายทรุดลงนั่ง หันหลังพิงประตู กอดอกแน่นพยายาม
ทำให้ร่างกายอบอุ่นมากที่สุด แต่ไม่ยอมหนีไปไหน

เธอจะรออยู่ที่นี้ ถ้าเลอาโนโตรจะใจร้ายให้เธอแข็งตาย ก็ตาย
มันที่นี้แหละ

พอตายแล้วเธอก็จะเป็นผีแค้นวิญญาณอาฆาต แล้วตาม
หลอกหลอนหมอนี้ไปจนชั่วชีวิตเลยคอยดู!

เสียงเคาะประตูหยุดลงแล้ว เลอาโนโตรถอนหายใจออกมา
อย่างโล่งอก การเป็นคนใจแข็งกับคนสวยนี่มันลำบากจริงๆ

แต่ดูเหมือนสุนัขของเขาจะชอบเธอ ไทเกอร์ถึงได้วนเวียนอยู่
หน้าประตู แล้ววิ่งกลับมาหาเขา ทำท่าให้เขาเปิดประตูอยู่หลายรอบ
จนรอบสุดท้ายเขาต้องจับปลอกคอมันเอาไว้แน่น ไทเกอร์เห่า
พร้อมกับสะบัดหัวก่อนจะทำท่าวิ่งไปทางประตู แต่ถูกเขารั้งเอาไว้
จนเต็มที ก่อนจะดมมันเสียงดัง

“ไทเกอร์! ไม่ต้องไปสนใจเธอ!” พอไทเกอร์ยอมกลับมา นั่ง
บนโซฟาที่เดิมของมันอีกครั้ง เขาก็ตบหัวมันเบาๆ สองสามทีแล้ว
พูดกับมันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนขึ้น “สนใจอาหารเย็นของเราดีกว่า
แกมาทางนี้” เขาออกแรงลากปลอกคอมัน ให้มันเดินตามมาทาง

ห้องครัว ก่อนจะเทอาหารเย็นให้ ขณะที่ของเขาเองชายหนุ่มเปิดตู้เย็น ก่อนจะเริ่มลงมือทำอาหารเย็นง่ายๆ เป็นมือเย็นให้แก่ตัวเอง

เลอานโดรทำอาหารเป็น เขาไม่ได้ทำอร่อยมาก แต่ก็อยู่ในระดับกินได้ไม่อดตาย อันที่จริงในตู้เย็นยังเต็มไปด้วยอาหารสำเร็จรูปที่คนของเขาจัดเตรียมไว้ให้ แต่การทำอาหารเองก็เป็น การฆ่าเวลาที่น่าเบื่อได้ตัวอย่างหนึ่ง

กระทั่งทุกอย่างเสร็จสิ้น เลอานโดรกวาดตามองสปาเกตตีเนื้อราดซอสอย่างง่ายๆ ที่เขาทำแล้วก็ถอนหายใจยาวด้วยความรู้สึกหดหู่อย่างบอกไม่ถูก

บ้านหลังนี้กว้างเกินไป เจียบเกินไป หรือเป็นเพราะเขากำลังต้องการใครสักคนอย่างจริงจังกันแน่ ชายหนุ่มก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน “โฮ่ง”

ไทเกอร์เห่าขึ้นมาครั้งหนึ่งเหมือนรับรู้ความรู้สึกของเขา เลอานโดรหันไปสบตามัน ไข่ไก่ลُبๆ ขามันที่หมอบอยู่ข้างๆ เขาเขาก่อนจะป่นพิมพ์ออกมา

“น่าเบื่อชะมัด”

6 เลอานโดรกินอาหารของตัวเองจนเสร็จ จากนั้นก็เก็บครัวแล้วจึงเดินออกจากห้องครัวตรงดิ่งไปยังห้องนั่งเล่น แต่ระหว่างทางโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้นมาเสียก่อน เลอานโดรล้วงหยิบมันออกมาจากกระเป๋ากางเกง จ้องมองอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นว่าเป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทของเขาโทรมา

กลุ่มของเลอานโดรนั้นมีด้วยกันห้าคน แน่นนอนว่านอกเหนือจากเขาก็มี มาเรียส วาคอนซีเลส มาเฟียกลุ่มเลสซีจากอเมริกา ราฟาเอล มอนเตรามาโน ทายาทมาเฟียกลุ่มมอนเตโรจากอิตาลี

อเล็กซิส คอนสแตนติน เจ้าของบริษัทโลจิสติกส์ติดอันดับโลก รวมถึงเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่ธุรกิจของหมอนี้จะเข้าไปมีส่วนร่วมได้ในกรีซ และ ไคลน์ เพนเดิลตัน เจ้าของเพนเดิลตัน กรุ๊ป สถาบันการเงินยักษ์ใหญ่และสืบเชื้อสายเก่าแก่เป็นพวกชนชั้นสูงของอังกฤษ พวกเขาพบกันครั้งแรกที่โรงเรียนประจำแห่งหนึ่งในอังกฤษ แรกเริ่มไม่ได้ชอบหน้ากันเท่าไร แต่การที่ต้องอยู่ร่วมห้องในบ้านเดียวกันตลอดระยะเวลาหกปีในการเรียนที่นั่น ก็ทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาเหนียวแน่น และความเป็นตัวเสบกี้ทำให้พวกเขาถูกเรียกว่าเป็น ‘ห้าปีศาจ’ กระทั่งยามเมื่อเติบโต ฉายาตลกๆ พวกนี้ก็ยังคงติดตัวพวกเขาไปยังสนามธุรกิจ

ผู้คนเรียกกลุ่มของพวกเขาด้วยความยำเกรง เหยียดหยัน หรืออะไรก็ตามแต่ เลอานโดรไม่เคยสนใจ คนที่เขาสนใจก็มีเพียงเพื่อนและครอบครัวเท่านั้น เสียงของคนอื่นเลยไม่ทำให้เขาสะเทือนอะไรเท่าไรนัก และความสัมพันธ์ของพวกเขา ก็เหนียวแน่นกันเสมอมาจนแทบจะกลายเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่แล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่ เมื่อเติบโตขึ้น ทุกคนต่างมีที่ทางและครอบครัวของตนเอง ปัจจุบันเพื่อนๆ ของเขาแต่งงานมีครอบครัว เป็นของตัวเองไปหมด มีเพียงเขาคนเดียวที่ยังครองตัวเป็นโสด และนั่นทำให้ชื่อของ เลอานโดร ซานเชส มหาเศรษฐีหนุ่มโสดอย่างเขา เนื้อหอมมากยิ่งขึ้นในหมู่สาวๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่เขาบໍลื้มเท่าไรนักหรอก เพราะผู้หญิงที่เข้ามาหาเขา นั้น บอกตามตรงว่า ได้กลิ่นของความหิวเงินลอยฟุ้งเสียยิ่งกว่าน้ำหอมที่พวกหล่อนพรมตัวจนแทบจะอาบพวกนั้นเสียอีก

และนั่นแหละที่ทำให้เขายิ่งเบื่อชีวิตจนถึงขีดสุด นับตั้งแต่เลิกกับคู่ชาคนล่าสุดเมื่อหกเดือนก่อน เลอานโดรก็เอาแต่ทำงาน ความรู้สึกอยากร่วมเตียงกับใครสักคนขาดหายไปเสียจนเขาแทบจะ

ไปพบจิตแพทย์อยู่รอมร่อว่าเขาผิดปกติอะไรหรือไม่

แต่การสัมผัสเพียงแค่ข้อมือใครบางคนกลับทำให้เขาตื่นขึ้นมาได้ และเลอานโดรก็ไม่ได้ชอบอย่างนั้นเอาเสียเลย!

ชายหนุ่มคิดอย่างระอ้าใจตนเองก่อนจะทรุดลงนั่งบนโซฟาตัวนุ่ม ขณะกอดรับสายของเพื่อนสนิทในที่สุด

เขายังไม่ทันจะพูดอะไรด้วยซ้ำ ปลายสายก็ถามออกมาด้วยน้ำเสียงเจือความสดใสอย่างที่คนอย่าง มาเรียส วาคอนซีเลส ไม่ควรมี

“เฮ้ เป็นไงบ้าง”

เสียงหัวเราะเล็กๆ ที่ดังลอดมาจากปลายสายนั้นแต่ได้ไม่ยากว่าน่าจะเป็นลูกชายของอีกฝ่าย เลอานโดรยิ้มบางแล้วย้อนถามด้วยน้ำเสียงที่เสร้างทำเป็นขิงขัง

“อะไรเป็นยังไงบ้าง”

“อย่ามาเล่นลึนหน้า” มาเรียสร้องเสียงหงุดหงิดมาตามสาย

“ทำไมนายไม่มาหาฉันล่ะวะ ลูกชายฉันคิดถึงนายนะ”

ประโยคนั้นทำให้เขารู้จุดประสงค์ที่เพื่อนสนิทโทร.มาในวันเวลานี้ทันที สงสัยพวกนั้นจะติดต่อกันแล้วรู้ว่าเขามาหมกตัวอยู่ที่บ้านพักอันเงียบสงบในนิวยอร์กแทนที่จะเป็นบ้านของใครสักคน

เลอานโดรไม่อยากบอกหรือถามว่ามันทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองคือส่วนเกินของความสุขเหล่านั้น ไม่ใช่คิดว่าเพื่อนรังเกียจไม่ต้อนรับเขา แต่เป็นความรู้สึกของเขาเองที่รู้ดีว่านั่นไม่ใช่ที่ของเขา และการเห็นเพื่อนมีครอบครัวกันหมดก็บาดใจเขาเกินไป มันยิ่งตอกย้ำให้เขารู้ว่าตอนนี้นอกจากไทเกอร์ เขาก็ตัวคนเดียวในโลกนี้อย่างแท้จริงแล้ว

“ไม่ละ ฉันไม่อยากรบกวนนาย”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง ขณะที่มาเรียสส่งเสียงดุม่าทันที

“รบกวนอะไร ฉันกับนายเป็นเพื่อนกันมาตั้งนาน”

“แมท” เขาเรียกเพื่อนด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ “ไอ้หมอนี้
ทำตัวเป็นพ่อคนจนติดมาใช้กับเขาแล้วสินะ “ไปใช้เวลากับลูกเมีย
แกเถอะไป”

เขาโล่งอย่างขำขัน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมแพ้ วิญญาณคุณพ่อ
ยังเข้าสิงอยู่กระมัง มาเรียสจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย
จนน่าขนลุก

“ฉันนึกว่านายอยู่กับคนอื่นๆ เสียอีก ถ้าไม่เป็นเพราะโคลน์
รอล์ฟ อเล็กซ์โทร.มา ฉันก็ไม่รู้ว่านายอยู่ที่นี้ แล้วคิดบ้าอะไรไปอยู่
บนเขาในช่วงเวลาอย่างนี้”

มาเรียสถามด้วยความประหลาดใจ ขณะที่เลอานโดรได้แต่
หัวเราะ

“ฉันก็มีอารมณ์อยากจะอยู่คนเดียวบ้าง”

“ตกลงตายละ” ปลายสายแตกดันอย่างไม่เชื่อเขาสักนิด ก่อนจะ
เปลี่ยนเรื่องถาม “นายมาหาฉันหรือเปล่า จะให้ส่งเจ็ตไปรับไหม”

ตอนนี้มาเรียสอยู่ที่บ้านในชิคาโก คฤหาสน์วาคอนซีเลส
ของเขาก็ออกจะใหญ่โต มีเลอานโดรเพิ่มมาอีกคนจะเป็นไรไป
หรรษาพอจะรองรับมหาเศรษฐีจากสเปนได้อยู่หรอก

แต่เลอานโดรกลับปฏิเสธ

“ไม่ต้อง ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวของนายเถอะมาเรียส”

ก็เพราะอย่างนี้แหละเขาถึงไม่ยอมติดต่อกับเพื่อนคนไหนใน
ช่วงเวลาอย่างนี้ เพราะไอ้พวกนี้มันคนมีครอบครัวแล้ว จะไปเกะกะ
พวกมันทำไม

“นายก็ครอบครัวฉันเหมือนกัน”

พวกเขาเป็นมากกว่าเพื่อนสนิท เวลามากกว่าครึ่งชีวิตก็ผูกพัน
กันมาตลอด สนิทกันยิ่งกว่าคนในครอบครัวเสียอีก เพื่อนสนิทเขา

มันจะคิดอะไรมากมาย มาเรียสไม่เข้าใจ

“เฮ้เพื่อน” เลอานโตรร้องออกมาอย่างจริงจัง และรู้ว่าจะต้องทำให้ไอ้พวกบ้านี้ที่กำลังหวังความรู้สึกของเขานั้นเข้าใจว่าเขาไม่เป็นอะไร “ถึงฉันจะโสดแต่ฉันก็โอเค ตอนนี้มีคนอยู่เป็นเพื่อนแล้ว วันหยุดฉันไม่น่าเบื่อหรอกนะ”

เขาเอ่ยอ้างไปอย่างนั้น แต่เอาเข้าจริงก็อดมองไปทางประตูไม่ได้

ไม่รู้ว่าปานนี้ ‘อดีตแขกตัวน้อยๆ’ ของเขาจะยังอยู่ที่เดิมไหม

“แน่ใจนะว่าจะไม่มาอยู่ด้วยกัน ลูกฉันบ่นคิดถึงนายนะ”

มาเรียสถามด้วยความหวังใยจากใจจริง

“เออ แน่ใจ” เลอานโตรย้ำเสียงหนัก “รวมถึงแน่ใจด้วยว่าจะไม่ไปอยู่กับไคลน์ รัลฟ์ หรืออเล็กซ์ ฉันก็ไม่ไป โอเคไหม” เขาย้ำรู้ว่าพวกมันสี่คนต้องไปคุยเรื่องเขาลับหลังแล้วส่งมาเรียสมากล่อมเป็นทัพหน้าคนแรก และพอมาเรียสทำไม่สำเร็จ คนต่อมาจะต้องกระหน่ำถล่มโทร.หาเขาแน่นอน เลอานโตรเลยต้องตัดไฟแต่ต้นลมเสียตอนนี้

“แล้วนายอยู่กับใคร เท็ดหรือเปล่า”

ปลายสายถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น และคาดเดาว่าเพื่อนที่เลอานโตรเอ่ยอ้างคงเป็นลูกน้องที่ซื่อสัตย์ที่สุดของอีกฝ่ายนั้นแหละ แต่คำตอบกลับทำให้มาเฟียหนุ่มรู้สึกผิดความคาดหมายไปหน่อย

“ไม่ใช่เท็ด ฉันให้หมอนั้นลาหยุดไปพักผ่อน แต่ฉันอยู่กับใครนายก็ไม่ต้องห่วงหรอก ไปซะ ผากส์สวัสดิหฺานฉันด้วย”

เลอานโตรตัดบท และนั่นทำให้มาเรียสยอมแพ้

“โอเค แต่ถ้านายเหงาก็มาหาฉันได้นะ” แต่ถึงอย่างนั้นมาเฟียหนุ่มก็อดลำทับไม่ได้

เลอานโตรหลุดยืม รู้สึกซาบซึ้งใจขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

“เออ ชอบใจนายมาก”

เขาไม่รอให้เพื่อนสนิทตอบอะไรกลับ ซึ่งเป็นฝ่ายตัดสายไปเสียก่อน

และเมื่อเขาวางสาย เจ้าไทเกอร์ที่หายไปวนเวียนเดินเล่นรอบบ้านก็กระโดดขึ้นมาเบียดกระเซะ ทำทางซื่ออ้นของมันทำให้เลอานโตรหลุดยืม จนอดใจไม่ไหว วางมือตบๆ ลงบนหัวใหญ่โตของมัน

“โฮ่อง”

“อะไรไทเกอร์”

เลอานโตรถามอย่างอารมณ์ดี ไทเกอร์กระโดดลงจากโซฟา วิ่งไปที่หน้าประตูบ้านซึ่งปิดสนิทก่อนจะร้องออกมาอย่างกระวนกระวายและมองเขาอย่างออดอ้อน

“จืด”

“แกไม่ต้องร้องขอความเห็นใจให้คนอื่นเลย”

เขาบอกมันเสียงจุ่นกึ่งขำ รู้ว่าหมาเขามันต้องการอะไร

พอมันถูกดุก็ทำหน้าจ๋อย หางลู่ คอตก แต่ถึงอย่างนั้นก็ร้องครางสลับทำอย่างไม่ยอมแพ้

“จิ้ง”

“...”

“โฮ่องๆๆ”

กระทั่งในที่สุดก็เป็นเขานี่แหละที่แพ้เสียเอง เลอานโตรลุกขึ้นยืนแล้วเดินตรงไปหามัน ระหว่างนั้นก็บอกรด้วยน้ำเสียงเช่นเขี้ยวด้วยความหมั่นไส้ว่า

“โอเคๆ โอ้หมาทรยศเอ๊ย ฉันรู้ว่าแกถูกใจหล่อนแล้ว หล่อนหน้าเหมือนตุ๊กตาที่แกชอบใช้ใหม่ละ”

“จริงๆ”

มันดูหัวใจใหญ่โตเข้ากับขาของเขาในขณะที่เขาจับลูกบิดประตูระหว่างปลดล๊อครหัสก็ก้มหน้าบอมนั้นไปด้วย

“แต่แกต้องทำใจนะลูกรัก มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละที่ผ่านมาเป็นชั่วโมงแล้วยังจะมานั่งรออยู่นะ ถ้าหล่อนไปแล้วฉันก็ไม่คิดจะไปตามหอรอกนะ เข้าใจไหม”

“โธ่!”

ไทเกอร์เห่าตอบรับเหมือนรู้เรื่อง และนั่นทำให้เลอานโดรใช้เท้าเขี่ยไอ้เจ้าตัวแสนรู้ด้วยความหมั่นไส้ไปที่หนึ่งก่อนจะเปิดประตูออกไป

ตอนแรกที่เปิดประตูออกก็พบว่ามันว่างเปล่า ชายหนุ่มเลยหันไปเยาะเย้ยสุนัขของตัวเอง

“เห็นไหม ฉันบอกแล้วว่าหล่อน่ะไม่อยู่หอรอกไท...เกอร์”

ทว่าเสียงของเขาขาดหายทันทีเมื่อได้ยินคนเรียกชื่อเขา ตะกุกตะกักมาจากอีกทาง

“มะ...มิสเตอร์ซาน...เซส...”

พอหันไปตามเสียง จึงพบว่าร่างเล็กๆ ของตมิสาไปซุกตัวนั่งอยู่ตรงกำแพงอีกด้าน ตรงนั้นพอจะมีหลังคาและกำแพงที่ใช้หลบลมและหิมะที่กำลังตกอยู่ในเวลานี้ได้บ้าง หญิงสาวคงจะหนาวจนย้ายไปซุกตัวเองอยู่ตรงนั้น และนั่นทำให้เลอานโดรรีบปรีเข้าไปหาเธอทันที

“เธอโง่หรือบ้าถึงไม่รีบกลับไปโรงแรมเนี่ย!”

เขาตำหนิหญิงสาวขณะซ้อนร่างเบาหวิวแต่แข็งทื่อของเธอ อุ่มขึ้นมาแล้วรีบพาเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว ถึงเธอจะมีเสื้อหนาวป้องกันตัวเองเต็มที่ ทว่าเธอไม่ใช่คนที่คุ้นชินกับอากาศในเวลานี้ จึงดูสั่นงันงกอย่างน่าสงสาร ใบหน้าเล็กนั้นซีดเผือดและดูแข็งค้าง

ไปทั้งตัว

“อะ...ฉันขอโทษที่ตบ...คะ...คุณ แต่...ฉัน...”

หญิงสาวพยายามจะพูด แต่มันตะกุกตะกักแทบไม่เป็นคำ

“เลิกพูดได้แล้ว!”

เขาดูหญิงสาวขณะที่ก้าวยาวๆ ขึ้นไปยังชั้นสอง ตรงดิ่งไปยังห้องนอนใหญ่ของเขา ก้าวเข้าไปในห้องน้ำ ขณะที่หญิงสาวรีบฉวยโอกาสเค้นคำพูดออกมาว่า

“อะ...ฉันยอม...ทุกอย่างเลย แต่ขอ...ขอให้ฉันได้เจอกับ...ทะเล...เห็ด!”

“จะแข็งตายแล้วยังจะมาเรียกร้ออีก!”

ชายหนุ่มแทบโยนคนตัวเล็กลงไปในอ่างอาบน้ำร้อนที่ได้ยินข้อต่อรองของเธอ ยายนี่งหรือบ้าถึงได้ทำให้ตัวเองลำบากเพราะแค่ออยากเจอคนคนเดียววนเวียน เขาถลิ่งตาดูใส่คนที่ยังห้วงอะไรไม่เข้าใจเรื่องสิ่งที่เธอควรห้วงนะมันตัวเอง ไม่ใช่จะมาห้วงข้อต่อรองบ้าบออะไรนั่นที่เขาพูดเล่น!

“อะ...คุณ...คุณจะทำอะ...ไร!”

หญิงสาวร้องโวยวายด้วยความพยายามอันน่านับถือถ้าเทียบ กับเนื้อตัวแข็งทื่อเพราะความหนาวของเธอ แต่เลอานโตรไม่สนใจอาการบดบึ้งนั้น ซ้ำยังบังคับมือเธอทิ้งไปง่ายๆ ในตอนที่เธอขัดขวางไม่ให้เขาถอดเสื้อผ้าที่เปียกชื้นของเธอออก

กระทั่งเธอยังก่อกวนไม่เลิก เลอานโตรเลยดูเข้าไปให้อย่างจริงจัง

“หุบปาก ถ้าไม่อย่างนั้นผมจะไม่ช่วยเหลือคุณ!”

“อ้อ!”

หญิงสาวครางประหวัง อยากจะฟันคำพูดอีกมากมายแต่เธอพูดไม่ออก สมองเธอตอนนี้แข็งค้ำมีนชา ร่างกายหนาวลั่นจนคุมไม่อยู่ ขณะที่ได้แต่ปล่อยให้คนตัวโตกว่าถอดเสื้อผ้าเธอโดย

มีอาจขัดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นเสื้อเปียกและรัดแน่นพวกนั้นเพื่อป้องกันร่างกายจากความหนาวก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ถอดออกได้ง่ายๆ

“บ้าซะมัด!”

เลอานโดรสบถอย่างหงุดหงิด นึกอยากได้กรรไกร เขาจะได้ตัดชุดบ้าๆ นี้ออกไปจากตัวหญิงสาวให้เร็วที่สุดก่อนที่เธอจะหนาวตายแล้วเนี่ย!

“คะ...คุณ!”

“ใส่อะไรเยอะเยอะเนี่ย”

“จะ...นั้น...”

‘มันไม่ใช่ความผิดของเราเสียหน่อยที่ใส่เสื้อผ้าหลายชั้น ก็ตอนนี้มันหน้าหนาว!’

“อย่าขัดขึ้น ไม่อย่างนั้นผมจะไล่คุณออกไป!”

เขาบอกหญิงสาวอย่างหงุดหงิด สีหน้าดูตึงนั้นน่ากลัวเป็นอย่างยิ่งจนทำให้ตมิสาได้แต่นั่งอย่างเชื่อฟัง สมองเธอตอนนี้คิดอะไรไม่ออกแล้วนอกจากยอมให้คนตรงหน้าทำอะไรก็ได้ตามแต่ใจเขาเลย ถ้ามันจะช่วยให้เธอหายทรมานเพราะความหนาวที่เสียดแทงกระดูกนี้ไว้ซัก

กระทั่งเลอานโดรถอดเสื้อผ้าเธอออกจนเหลือแต่ชุดชั้นในตัวจิ๋วปกปิดทรวงอกอิมและกางเกงในที่แทบจะกลืนไปกับสีผิวขาวฟ่องซีดเผือดของเธอ ชายหนุ่มเริ่มเปิดน้ำอุ่นให้เธอ และชุดถูเนื้อตัวนั้นจนผิวขาวเผือดเริ่มขึ้นเลือดฝาด และอาการสั่นของเธอก็ดีขึ้น

ตลอดระยะเวลาที่คนตัวเล็กกว่าแทบจะไม่มีสติอยู่แล้ว เธอไม่มีอาการต่อต้าน และเนื้อตัวอ่อนปวกเปียกก็ทำให้เลอานโดรที่ตอนแรกเต็มไปด้วยความโกรธคนโง่นั้นเริ่มมีเวลาพิจารณาเนื้อตัวของเธอได้มากขึ้น

ผิวขาวจัดของเธอแน่นติดกับผิวสีแทนของเธออย่างชัดเจน เธอดูนุ่มนวลไปทั้งตัวเหมือนพุดดิ้ง และให้ตาย โคตรเย้ายวนใจ เป็นบ้า!

หลังจากที่เธอตรงออกมาด้วยความสบายตัวและหลับไปแล้ว เลอานโตรก็อุ้มเธอออกมา เขาดึงเอาผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่มาห่อหุ้มตัวเธอเอาไว้แล้วนำเธอไปวางบนเตียงกว้างก่อนจะลงมือเช็ดตัวให้เธอ

แน่นอนว่าสิ่งที่ยากที่สุดไม่ใช่ตอนเช็ดตัวให้เธอจนแห้งทุกซอกทุกมุม แต่เป็นตอนที่เธอต้องถอดไอ้ปรากรเล็ก ๆ สองชิ้นนั้นออกแล้วใส่เสื้อผ้าให้เธอนั้นแหละ

แม่เจ้าโวย เขาถนัดแต่ถอดเสื้อผ้าให้ผู้หญิงไม่เคยถนัดใส่ให้สักที!

ชายหนุ่มจ้องมองคนตัวเล็กที่หลับสนิทไปแล้ว เธอขดตัวซุกอยู่ในผ้าห่มของเธออย่างสบาย ร่างกายเธอนอกจากลื่นนอนตัวใหญ่ของเขาที่สวมให้ เขารู้สึกว่าใครในโลกแล้วว่ามันไม่มีอะไรเลยบนร่างกายเล็กจ้อยแต่กลับเต็มไปด้วยส่วนโค้งเว้าเย้ายวนใจของความเป็นอิสตรีเพศของเธอ

เลอานโตรพยายามจะกดกลิ่นอารมณ์ของตัวเอง ความรู้สึกร้อนรุ่มในอกทำให้หันหลังให้กับคนที่ยึดครองเตียงของเขาในเวลานี้แล้วก้าวตรงไปยังห้องน้ำ ระหว่างทางเลอานโตรก็ถอดเสื้อผ้าออกจากร่างกายตนเองไปด้วย เขาใช้มือข้างเดียวเกี่ยวเสื้อถอดแล้วเหวี่ยงทิ้งด้วยอารมณ์ไม่คงที่ เมื่อไปหยุดยืนใต้เรนชาวเวอร์ร่างกายของเขาก็เปลี่ยนเปล่า

ทว่าถึงอย่างนั้นสายน้ำก็ไม่อาจดับความร้อนรุ่มในใจของเขาลงได้ ชายหนุ่มหลับตาแน่น แต่การทำอย่างนั้นกลับยิ่งทำให้เขาคิดถึงภาพใบหน้าและเรือนร่างงามที่ยังคงติดตาและต้องยอมรับ

ว่าเขาต้องการเธอ

บ้าซะมัด! เขาอยากกินแม่ตุ๊กตาหวานใจตัวน้อยของไทเกอร์!

เนื้อตัวเธอเรียบลื่นนุ่มนวลเหมือนพุดดิง... ตอนที่เห็นและได้สัมผัสมันทำให้เขาตื่นเตลิดไปไกล

เธอทำให้ลำคอของเขาแห้งผาก และทำให้อารมณ์ที่มอดดับไปนานหลายเดือนแล้วของเขาพลุ่งพล่านขึ้นมาจนอยากจะละลายเย็ดกินอย่างซ้าๆ ทำให้เธอร้องครางไต่ร่างเขาด้วยความสุขสม

อา...เขาชอบกินขนมหวาน และเชื่อว่าเธอน่าจะหวานสมตัวอย่างแน่นอน!

วันต่อมา

ตมิสายกมือขึ้นปิดบริเวณดวงตาของตนเองเมื่อรับรู้ได้ถึงแสงสว่างจ้าที่ส่องกระทบดวงหน้าจนทำให้เธอรู้สึกตัวตื่น และเมื่อรู้สึกตัวเต็มที่เธอจึงลดมือที่ปิดหน้าลงก่อนจะค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น สมองของหญิงสาวยังทำงานได้ไม่เต็มที่เท่าไรนัก ขณะที่กำลังครุ่นคิดว่าเธอมาอยู่บนเตียงนุ่มและหลับอย่างสบายอกสบายใจอย่างนี้ได้อย่างไร เสียงของสุนัขก็ดังขึ้นไม่ไกลไม่ไกลจากหูของเธอ

“โฮ่ง”

และเพียงเป็นหน้าไปตามเสียงนั้น ตมิสาก็ต้องร้องลั่นด้วยความตกใจ

“ว้าย!”

ใบหน้าคุ่นตาของไทเกอร์...สุนัขของเลอานโดรนั้นห่างจากเธอไม่ถึงคืบ แถมมันยังแลบลิ้นแล้วเลียแก้มเธอไปที่หนึ่งด้วย ตมิสตกใจจนตัวแข็งทื่อ ก่อนจะรู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะทุ้มนุ่มของเจ้าของไทเกอร์ดังมาจากอีกด้านหนึ่ง เธอหันขวับไปมองต้นเสียง

แล้วพบว่าเจ้าของไทเกอร์กำลังใช้มือข้างหนึ่งตั้งรับกับศีรษะตัวเอง
แล้วมองเธอด้วยสายตากรุ้มกริ่ม

“สวีตตี้ คุณตื่นแล้วหรือ”

“มิสเตอร์ซานเซส...”

เธอเรียกชื่อเขาเหมือนกับละเมอ ในสมองตอนท้ายๆ ไม่มีความทรงจำอะไรแล้วว่าเธอขึ้นมาอยู่บนเตียงได้อย่างไร แต่ถึงอย่างนั้นภาพต่างๆ ก็เริ่มกลับมามากขึ้นในตอนที่เขาร้องรับในลำคอพร้อมรอยยิ้มกว้างทรงเสน่ห์ของเขา

“อือฮี้”

และเพราะรอยยิ้มนั้นนั่นแหละที่ทำให้เธอเริ่มจำได้ว่าตอนสุดท้ายที่จำได้นั้นเขาทำอะไรกับเธอเอาไว้บ้าง

แก้ผ้า!

เลอานโตร ซานเซส แก้วผ้าเธอ แถมยังอาบน้ำให้เธอในอ่างอาบน้ำในบ้านของเขา!

ใบหน้าเธอเห่อร้อนขึ้นมาทันที ทั้งโกรธทั้งอาย แต่ตอนนั้นเธอไม่อาจช่วยตัวเองได้จริงๆ เธอหนาวจนแข็ง สมองมึนเบลอรู้สึกไม่สบายอย่างหนัก และเขาก็คอยดูแลเธอ ถึงจะไม่รู้ว่าจะทำไปเพราะรู้สึกผิดที่ไล่เธอออกจากบ้านหรือต้องการฉวยโอกาสดังก็ตาม แต่ก็เป็นเพราะเขาช่วยเธอเอาไว้ นั่นแหละ หญิงสาวจึงได้แต่ข่มความโกรธและกล้ำกลืนความอายลงท้อง บอกกับชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงสีหน้าที่พยายามบั่นให้ดูดุคดน่าเกรงขาม โดยไม่รู้เลยว่าสีหน้าเธอนั้นห่างไกลจากคำคำนั้นมากเพียงใด

“กรุณาเอามือออกไปจากเอวของฉันด้วยค่ะ”

ไม่เพียงแค่นั้น เธอยังถือโอกาสเอาคืนคนฉวยโอกาสด้วยการหยิกหลังมือใหญ่ที่โอบเอวเธอแน่น กดให้เธอนอนบนเตียงขยับไปไหนไม่ได้แรงๆ หนึ่งที

แต่แทนที่เขาจะทำตามคำขอร้องของเธอ มหาเศรษฐีเพลย์บอย
ที่ควรจะมีเพิ่มด้วยว่าจอมฉวยโอกาสก็กระชับโอบกอดเธอแน่นขึ้น
จนทำให้ร่างของเธอแทบจะเกยขึ้นไปอยู่บนเนื้อตัวเปลือยเปล่า
ที่โผล่พ้นผ้าห่มของเขาอยู่แล้ว!

“ต้องเอาออกด้วยเหวอสวีตตี้”

เขาถามขณะที่ก้มหน้าลงจนริมฝีปากแทบจะชิดใบหูเล็ก
ของเธอ ตมิสาห่อตัวเองแน่น ขณะที่ชนลุกเกรียวไปทั่วร่างกับสัมผัส
แผ่วเบาของลมหายใจร้อนที่รินรดใบหน้าของเธอ

หญิงสาวไม่ตอบเขา แต่กัดริมฝีปากแน่น ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม
ของเธอเจิดจ้าไปด้วยประกายตาของการไม่ยอมแพ้

“...”

เลอานโตรเหยียดยิ้ม เขาเห็นเธอไม่ตอบ แต่ท่าทางก็ตื้อดิ่ง
ไม่ยอมแพ้เช่นกัน จึงเอ่ยต่อไปด้วยน้ำเสียงกึ่งเล่นกึ่งจริงจังว่า

“ผมบอกคุณแล้วว่าคนอย่าง เลอานโตร ซานเชส ไม่เคย
เสียเปรียบหรือให้อะไรใครฟรีๆ ผมช่วยคุณนะเมื่อคืนนี้ ตอนนั้น
คุณก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนแล้ว”

“แต่ฉันไม่ได้ตกลงนะคะ!”

คราวนี้หญิงสาวโผล่ขึ้น

“จิ้งเหวอ” เขาตอบ ก่อนจะหัวเราะเสียงแผ่วเบา ทว่าก่อนที่
ตมิสาจะได้ตอบโต้กลับ ก็รู้สึกได้ว่าตนเองถูกร่างสูงใหญ่หนักกักเอาไว้
ใต้ร่างของเขาโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว มือใหญ่ของเขาจับปลายกางเกง
ของเธอเอาไว้ แล้วบังคับให้เธออยู่นิ่งในยามที่เขาแนบริมฝีปาก
ลงมาแนบชิดกับกลีบปากนุ่ม

“อือ”

ตมิสาประหวั่นในลำคอ แต่ยากจะผลักไสคนตัวโตเหมือนยักษ์
ออกไปได้ เขาทับเธอไปทั้งตัวจนทำให้เธออึดอัด ปลายนิ้วแข็ง

ที่บีบปลายคางและสองข้างแก้มเธอแน่นทำให้เธอขยับหนีไม่ได้ และคนที่ปล้นจูบแรกของเธอไปก็ดูตกสิ้นริมฝีปากเธออย่างร้อนแรง ดิบเถื่อน เมื่อเธอไม่ยอมให้เขาเข้ามาในปากของเธอ ชายหนุ่มก็ขบกลีบปากนุ่มแรงๆ ดูตกสิ้นหยอกเย้าจนทำให้เธอไม่อาจต้านทานเขาได้ ท้ายที่สุดชายหนุ่มก็แทรกปลายลิ้นเข้ามาในปากเธอ ตมิสาเบิกตากว้างอย่างตื่นตะลึง ความรู้สึกในยามที่เขาลูบเธอทำให้เธอพลันสิ้นใจเรียวแรงต่อต้าน ขณะที่เขาเปลี่ยนจากจูบร้อนแรงเป็นค่อยๆ ชักนำให้เธอตอบรับเขา ทรวงอกของเธอถูกแผ่นอกของเขาบดเบียดเสียดสี้จนเจ็บ และนั่นทำให้ตมิสาได้สติขึ้นมาบ้าง และปอดเธอก็เริ่มสับสนเพราะเธอกลัวแต่กลับหายใจเนื่องจากไม่สามารถตามจังหวะของเขาได้ หญิงสาวใช้มืออีกข้างที่ว่างหุบแผ่นหลังและต้นแขนแกร่งแรงๆ สองสามที และแลกกับการที่เขาลงใจขบกลีบปากนุ่มของเธอแรงๆ เป็นการเอาคืน ชายหนุ่มจึงยอมปล่อยเธอเป็นอิสระ ตมิสาแหงล้นน้ำใส่หน้าเขาทันทีด้วยความโมโห

“นี่คุณทำบ้าอะไรนะ”

เธอถามเสียงหัวน ฝ่ามือเล็กในยามนี้ถูกคนตัวโตกว่ำรวบจับเอาไว้เหนือศีรษะแล้ว ทำให้เธอหมดหนทางเอาคืนอย่างน่าเจ็บใจ

เลอานโตรยิ้ม ริมฝีปากเธอนุ่ม หอมหวานอย่างที่คิดเอาไว้ ไม่มีผิด เขาอยากจะกลืนกินเธอมากกว่านี้แต่ก็ต้องยั้งใจเอาไว้ มองใบหน้าสวยที่ถลึงตาดูใส่เขาราวกับแมวขมขอมพยศแล้วก็ตามกลับด้วยสีหน้ารื่นเริงเต็มไปด้วยความสนใจ

“ของแลกเปลี่ยนก่อนจะไล่คุณออกจากบ้านไง”

“...”

“ผมบอกแล้วไงว่าจะไม่ทำอะไรให้คุณฟรีๆ นะสวีตตี้”

เขาไม่เพียงแค่ว่าพูด แต่ยังยื่นหน้าเข้ามาใกล้เธออีกครั้ง รับรู้ได้ถึงความนุ่มนวลของกลีบปากเล็กในยามที่ปิดผ่านริมฝีปากของเขา

“คุณ...”

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของหญิงสาวไหวระริกด้วยความตกใจและคับแค้นใจ แต่เขาไม่สนใจ เขาไม่ได้พูดเล่นเสียหน่อยว่าเขาจะช่วยเธอฟรีๆ คนก็ช่วยไปแล้ว ตอนนี่ถึงเวลาที่เขาต้องเก็บเกี่ยวเอาค่าตอบแทนแล้วถูกต้องไหม

นี่ยังถือว่าเขาใจดีนะ เมื่อคืนเธอทำให้เขาทรมาณเกือบตาย เอาคืนเธอแค่นี้จะเป็นไรไป!

“บอกไว้ก่อนนะว่าจะอยู่กับผมนะมีข้อแลกเปลี่ยน”

ชายหนุ่มเน้นย้ำอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าหญิงสาวมีท่าที่อ้าอึ้งพูดอะไรไม่ออก และพอเขาบอกเธอออกไปอย่างนั้น ตมิสาก็ย้อนถามกลับมาทันควันว่า

“คุณต้องการอะไร”

“หนึ่งคำถามแลกหนึ่งจูบ ทุกครั้งที่ถามคุณต้องเสียค่าตอบแทนโอเคไหม”

ชายหนุ่มเสนอสิ่งที่ตนเองคิดขึ้นมาได้ในวินาทีที่จูบเธอออกมาทันควัน

จะด่าว่าเขาจกยโอกาสก็ได้ แล้วอย่างไร เธอไม่ถามเขาก็ไม่ได้จูบไป แฟร์ๆ ดื่อก ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบสักหน่อย และถ้าเธอคิดว่าตัวเองมีทางไปที่ดีกว่านี้ก็เชิญ เขาไม่ห้ามอยู่แล้ว

เพียงแต่เขาจะทำให้แน่ใจเท่านั้นเองว่าจะไม่มีวันปล่อยให้เธอเข้าไปใกล้หีตอย่างเด็ดขาด!

ดวงตาคู่สวยของหญิงสาวถึงกับวาววับด้วยความโกรธเคืองและความโกรธนั้นก็ขับให้ดวงตาของเธอดูสวยราวกับอัญมณีเลอค่าเลอานโดรียัมมุกปาก ตอนเธอทำหน้าหนึ่งเหมือนปลาตายก็ว่าสวย ตอนโกรธก็สวย เขาซักอยากรจะเห็นตอนที่เธอร้องครวญครางอยู่ใต้ร่างของเขา ดวงตาคู่นี้หม่นมัวไปด้วยไฟปรารถนาจริงๆ ว่ามัน

จะเป็นอย่างไร จะงามจับใจเหมือนในเวลานี้หรือไม่

“ฉันบอกแล้วว่าฉันจะไม่นอนกับคุณ!”

หญิงสาวที่อึ้งกับข้อเสนอของเขาไปหลายวินาทีเค้นน้ำเสีง และสติตอบโต้กลับไปได้ในที่สุด

มหาเศรษฐีหนุ่มแสรังยิ้มโพรยเสน่ห์ให้เธอเพราะเขารู้ว่าเธอไม่ชอบมัน ก่อนจะตอบโต้กลับไปทันควัน

“ก็ไม่ได้ให้นอน แค่จูบเอง แต่ถ่าหลังจากนั้นคุณอยากนอนกับผมเอง จะมาโทษว่าผมเอาเปรียบไม่ได้นะ”

ชายหนุ่มเอ่ยปกป้องตนเองอย่างรักษาสีทรี และนั่นทำให้ตมิสาที่โดนชายหนุ่มเล่นแเงใส่ถึงกับร้องล่นอย่างเหลืออด

“มิสเตอร์ซานเซส!”

เธอหรือจะไม่รู้ว่าเขาคิดมากกว่าแค่จูบ แล้วนี่ยังมีหน้ามาบอกว่าเธอต่างหากเป็นคนคิดเกินเลย พี่เท็ดทนทำงานกับคนแบบนี้ได้อย่างไรเนี่ย เธออยากจะรู้หนัก!

“ตกลงไหม”

เขาถามด้วยน้ำเสีงที่แสรังเอาจริงเอาจัง

ตมิสาจ้องมองเขาอย่างดูดัน รู้ดีเชียวละว่าเขากำลังหัวเราะเธอในใจอย่างเป็นต่อมากแค่ไหน เพราะดวงตาสีมรกตคู่นั้นเป็นประกายระยับพราวนั้นแหละ

“ฉันมีทางเลือกอื่นไหมคะ” หญิงสาวถามแตกดัน

เลอานโตรยิ้มแล้วจึงตอบ “ไม่มี อ้อ...” เขาร้องเมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้ “แล้วนอกจากนี้สำหรับค่ากินค่าอยู่ คุณก็ต้องเอาตัวเข้าแลกนะ”

“ฉันบอกแล้วว่าฉันจะไม่ขึ้นเตียงกับคุณเด็ดขาด!”

ตมิสาแหงล่นทันที่เมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายของเขา

แค่จูบ...แค่จูบก็มากพอแล้ว ยังจะให้เธอเอาตัวเข้าแลก

อะไรอีก!

นี่มันซั๊กจะมากไปแล้วนะ!

ชายหนุ่มแกลังจ้องมองเธอตาโตด้วยท่าที่ตระหนกตกใจเกินเหตุ เสแสร้งเสียจนเธอรู้สึกคันยิบไปทั้งฝ่ามืออยากจะฟาดหน้าหล่อๆ นั้นเข้าไปอีกทีในตอนที่เขาแก้ตัวว่า

“ผมหมายถึงคุณต้องเป็นฝ่ายทำงานบ้านกับทำอาหารต่างหาก บ้านนี้มีห้องนี้ที่ใช้ได้ห้องเดียว แต่ถ้าคุณอยากอยู่ด้วยกันผมก็ไม่ว่าผมสะดวกใจจะนอนกอดคุณทุกคืนที่เราอยู่ด้วยกันนะ ไม่เกียจงอนอะไรเรื่องนี้”

“แต่ฉันไม่สะดวกค่ะ!”

หญิงสาวปฏิเสธทันควัน แค่นี้ก็เห็นได้ชัดพอแล้วว่าเธอเสียเปรียบเขามากแค่ไหน

“ถือว่าคุณรับทราบแล้วนะ จะเอาไง ดีสิไหม”

มหาเศรษฐีหนุ่มถามขึ้นเมื่อเห็นว่าเธอเจี๊ยบไป ท่าที่ครุ่นคิดนั้นดูน่ารักมาก แต่เขาไม่ยอมให้เธอคิดนานนักหรอก เพราะไม่ว่าอย่างไรเขาก็ตั้งใจแล้วว่าวันหยุดนี้จนถึงปีใหม่...เขามีเธอนี้แหละเป็นของเล่นแก้เบื่อ!

“คุณจะตอบฉันทุกคำถามที่อยากรู้ใช่ไหมคะ”

หญิงสาวถามหลังจากที่เอาแต่จ้องมองหน้าเขาหนึ่งนาน

“ก็...ไม่รู้สินะ”

เลอานโตรตอบเธอด้วยสีหน้าแววตาแพรวพราวเจ้าเล่ห์

“คุณรู้อะไรบ้างคะ อ้อ ปล่อยนะ”

หญิงสาวประหลาดเมื่อเขาฉวยโอกาสจูบเธออีกครั้ง เพียงแต่คราวนี้เขาไม่ได้อ้ออึ้งอะไร ทำเพียงขบริมฝีปากเธอหยอกเย้าเบาๆ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะที่ทำให้เธอไม่อาจโต้แย้งเขาได้ออกมาว่า

“นี่เป็นคำถามใช่ไหม ผมทำตามข้อตกลงไป”

“...”

“ส่วนที่คุณถามว่าผมรู้อะไรไหมงั้นหรือ”

“...”

“ผมก็รู้นะสิว่าเกิดขึ้นอยู่ที่ไหนเวลานี้...”

3

แสงใจ

6 ผลอเนปเปิ้ลเดียวตมิสาก็พบว่าเธอติดแหง็กอยู่กับเลอานโตร มาห้าวันแล้ว!

และตลอดระยะเวลานั้นก็ห้าวันที่ไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง เนื่องจากช่วงวันแรกๆ หญิงสาวพยายามจะค้นหาเบาะแสที่อยู่ของพี่ชายด้วยตัวเอง เนื่องจากคิดว่ามหาเศรษฐีหนุ่มโกหก พี่เท็ด ไม่มีทางไม่อยู่กับเขา แล้วจึงได้พบว่าเลอานโตรไม่ได้โกหกเธอจริงๆ ที่ว่าเธออยู่บ้านหลังนี้คนเดียว ไม่มีใครเลย นอกจากไทเกอร์กับเธอ มิหนำซ้ำในรัศมีหนึ่งไมล์รอบบ้านเขาไม่มีสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนอาศัย อยู่รายล้อมเขาเลย

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เป็นคนที่ไม่ไหนมาไหนก็ห้อมล้อมไปด้วย บอดี้การ์ด จนแม้แต่การจะเดินสวนกับเขายังยากมาก แต่ตอนนี้ บทจะเข้าหาได้ง่ายๆ ก็ง่ายถึงขั้นเธอนอนเตียงเดียวกับเขามาแล้ว แต่กลับไม่พบคนที่เธอตามหานี่สิที่ทำให้เธอหงุดหงิดใจ!

จู่ๆ เขาก็อยากใช้ชีวิตคนเดียวบนบ้านพักตากอากาศบนเขา

อยู่เพียงลำพังกับสุนัขหนึ่งตัวโดยไม่ยอมให้มีคนรับใช้แม้แต่คนเดียว
ทั้งๆ ที่ปกติมีคนรองมือรองเท้าเป็นสิบ บอกตามตรงว่าเธอไม่เข้าใจ
ความคิดพิลึกพิลั่นของพวกมหาเศรษฐีเลยจริงๆ

และแน่นอนว่าเลอานโดรพูดความจริงเสียด้วย! ไข่เรื่องที่จะ
ให้เธอ 'เอาตัวเข้าแลก' ถ้าจะอยู่บ้านเขาเนีย เพราะชายหนุ่มเล่นซี้หิ้ว
ใช้เธอทำอาหาร ทำงานบ้าน เลี้ยงหมาให้เขา ในขณะที่เขาออกไป
เจตนายี่ห้อของข้างนอก แถมยังใจดีคิดจะซ่อมรถที่จอดเสีย
หน้าบ้านเขาพอดีบพอดี้อีกครั้งให้เธอเสียด้วย ซึ่งตมิสาก็ไม่ขัด
ครั้ทธาของเขา ชายหนุ่มอยากทำอะไรก็ทำไปเลย

ทว่าถึงจะฉวยโอกาสที่เขาไม่อยู่ แต่ตมิสาก็ล้มเหลวกับการ
ตามหาที่อยู่ของพีเท็ดอยู่ดี

ตอนนี้คุณเจ้าของบ้านยังไม่ตื่น และคำนวณเวลาก็พบว่า
ที่เมืองไทยยังไม่ตึกเท่าไร ตมิสาก็ใช้ช่วงเวลานี้ในการติดต่อ
กลับบ้านหาบิดาเท่าที่จะสามารถทำได้

หลังจากหักทายกันพอสมควร รวมถึงสอบถามอาการป่วย
ของบิดาที่ตอนนี้ยังทรงตัวอยู่ หญิงสาวก็พอจะยิ้มออกได้ด้วย
ความโล่งใจ และหลังจากนั้นก็บอกกับคนเป็นบิดาด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน เพราะเขารู้ดีว่าเธอมาอเมริกาเพราะอะไร ถ้าไม่ใช่เพราะ
เธอต้องการทำความปรารถนาของพ่อให้มันเป็นความจริง ท่านอยากเจอ
พี่ชายของเธอมาโดยตลอด พวกเขาทะเลาะกันอย่างหนักเมื่อ
สิบหกปีที่แล้วด้วยเรื่องเกี่ยวกับแม่แท้ๆ ของเธอ พีเท็ดซึ่งมาเรียนต่อ
ที่นี่จึงเลือกจะทำงานที่ต่างประเทศและไม่ยอมกลับบ้านอีกเลย

เวลานั้นก็ผ่านมานานนับสิบหกปีแล้ว ตอนแรกเธอก็จนปัญญา
ที่จะตามหาพีเท็ด จนกระทั่งเจอเบาะแสของเขาโดยบังเอิญจาก
การเห็นข่าวของ เลอานโดร ซานเชส มีรูปหนึ่งติดภาพของพีเท็ด
ที่เดินตามหลังเขา เธอจึงค้นหาข้อมูลของ เลอานโดร ซานเชส

อย่างบ้าคลั่ง กระทั่งได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าพีที่ติดบักหลักตามเจ้านาย
ไปทำงานระหว่างนิวยอร์กกับสเปน และช่วงเวลานี้ของทุกปีพีที่ติด
จะอยู่ที่นิวยอร์ก ซึ่งนั่นเป็นความจริง เธอได้เห็นพีที่ติด แต่กลับ
เข้าใกล้เข้าไม่ได้เลย

“พ่อไม่ต้องห่วงทีนะคะ ตี้อยู่ได้”

หญิงสาวบอกกับผู้เป็นบิดา หลังจากที่ท่านพยายามพูดให้เธอ
กลับบ้าน แต่หญิงสาวไม่ยินยอมจะทำอย่างนั้น เธอใกล้จะทำได้
แล้ว แต่อดทนอีกนิดเดียวเท่านั้นเอง

“ตีกลับมาตีใหม่ลูก ถ้าไม่เจอพีที่เขาก็ไม่เป็นไร”

ทิวต์ธ์บอกกับคนเป็นลูกด้วยความหวังโย ตมิสาไม่เคย
ห่างไกลจากเขาถึงขนาดนี้มาก่อน เขาอดหวังโยเธอไม่ได้ ถึงแม้
เธอจะไม่ใช้ลูกสาวแท้ๆ ของเขา มีหน้าซ้ำมารดาเธอยังก่อเรื่องราว
ไว้มันน้อย แต่เขารักเธอเหมือนลูกแท้ๆ แล้วเด็กก็ไม่ได้มีความผิด
อะไร เมื่อแม่ของตมิสตาย เขาก็กลายเป็นผู้ปกครองและดูแลเธอ
เสมือนเป็นลูกสาวในไส้ของตนเองนับตั้งแต่นั้นมา ความหวังโย
เอาใจใส่ที่เขามีต่อตมิสล้วนเป็นเรื่องจริงไม่ใช่เรื่องเสแสร้งอะไร

“ไม่หอรกคะ” หญิงสาวปฏิเสธอย่างหนักแน่น “ตีใกล้จะได้
เจอเขาแล้วคะ พีที่แค้ไปถูกระที่อื่น ตอนนั้นก็แค่รอเขากลับมาเท่านั้น”

เธอยอมบอกความลับหน้าให้คนเป็นพ่อรู้จนได้ ทั้งๆ ที่เคย
คิดว่าจะเก็บไว้เป็นเซอร์ไพรส์ถ้าเธอทำสำเร็จ เพราะไม่อยากให้
คนเป็นพ่อมีความหวังและก็ต้องผิดหวังถ้าเธอจะทำไม่สำเร็จ

“ตีไม่ต้องลำบากเพราะพ่อขนาดนี้ก็ได้”

ทิวต์ธ์บอกด้วยความซาบซึ้งใจ น้ำเสียงของชายสูงวัยสั้นครือ
ราวกับคนกำลังร้องไห้

ถึงตมิสจะเป็นเพียงลูกเลี้ยงของเธอ ซ้ำมารดาของเธอ
เคยเป็นภรรยาของเขา ต่อมาหล่อนกลับมีชู้ ทั้งลูกตนเองไว้กับสามี

อย่างเขาและตายไปในวันที่คิดจะหนีไปด้วยกัน แต่ทิวต์ก็รู้ว่าเด็ก
ไม่มีความผิดอะไร จึงรับเลี้ยงตมิสาเอาไว้นับตั้งแต่นั้น

“ไม่ค่ะ” อีกครั้งที่ตมิสาปฏิเสธอย่างหนักแน่น แต่คราวนี้
เธอกลับเต็มใจไปด้วยรอยยิ้ม “ดีไม่ลำบากเลย พ่อรักษาตัวดีๆ นะคะ
ถ้าดีเจอพี่เห็ดแล้วจะรีบพาเขากลับไปหาพ่อทันทีเลยคะ”

เธอรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ ตอนนี้อุดคิดถึงช่วงเวลาที่จะ
ได้เจอพี่เห็ดไม่ได้

เธอได้แต่หวังว่าพี่เห็ดจะไม่โกรธเสียจนไม่ยอมฟังสิ่งที่เธอพูด
หรือกนะ

“ชอบใจดีนะลูกที่ต้องมาลำบากเพราะพ่อ”

ตอนท้ายทิวต์ก็เลยได้แต่ต้องตามใจคนเป็นลูกสาว ทว่าอีกใจ
ก็อดตื่นเต้นและเอาใจช่วยยให้เธอทำให้สำเร็จให้ได้

เขาแก่ถึงเพียงนี้แล้ว ประสบการณ์เฉียดตายทำให้เขาคิดได้
และคิดถึงลูกชายตัวเองที่โกรธกันจนเพลอรุนแรงและตัดขาดกันไป
ด้วยความคิดถึงจับใจ

ถึงในช่วงเวลานั้นไม่ยอมรับ แต่เขารู้ดีแก่ใจว่าตนเองเป็น
คนผิด ที่ผ่านมาก็รู้ตัวเดียวทำให้เขาไม่สนใจลูกชาย ทว่าแก่จน
ถึงเวลานี้แล้วจึงได้เรียนรู้ว่าการอภัยนั้นต่างหากเป็นสิ่งที่ดีที่สุดใน
ชีวิต

และเขาไม่ควรเป็นฝ่ายแข็งทั้งที่ตนเองผิด ทิวต์ถึงจึงได้มี
ความคิดอยากจะให้ลูกชายคนเดียวกลับมา เพราะเขาไม่มีปัญญา
และเรี่ยวแรงจะไปตามด้วยตนเอง ซึ่งพอตมิสาซู้ก็ดีใจมาก เนื่องจาก
หญิงสาวใช้เวลากลม่อมเขามาหลายปีอยู่แล้วเรื่องเห็ด พ่อเขา
ต้องการพบพี่ชายที่ไม่ได้เจอกันมาเป็นสิบหกปี ตมิสาจึงอาสาไป
ตามหาตัวเห็ดให้ด้วยตัวเอง ถึงจะไม่เต็มใจเท่าไร แต่ทิวต์ก็รู้ดี
กว่าใครอีกนั่นแหละว่าคงจะมีเพียงตมิสาคนเดียวที่ทำภารกิจนี้

ให้สำเร็จ

ถ้าเขาหัวแข็ง ลูกชายคนเดียวของเขาก็แข็งไม่ต่างกันนั่นแหละ
ทิวต์ก็มีหรือจะไม่รู้จักลูกชายของตนเอง

“พ่อไม่ต้องขอบคุณดี๊เลยค่ะ นี่เป็นหน้าที่ของต๊ายอยู่แล้วที่จะ
ต้องพาพี่เห็ดกลับบ้านเรา”

ตมิสารับปากอย่างหนักแน่น ขณะที่ทิวต์ก็รับคำด้วยความ
ตื่นตันใจ

“อืม...พ่อวางสายก่อนนะ”

“แล้วต๊ายจะโทร.หาใหม่ นะคะพ่อ”

หญิงสาวบอกอย่างร่าเริง ขณะที่คนเป็นพ่อตอบรับด้วย
น้ำเสียงเดียวกัน

“จ๊ะลูก”

พอเธอวางสายก็เห็นไทเกอร์วิ่งเข้ามาหาตนเอง อยู่บ้านนี้
ห้าวันแล้ว เลอานโตรไม่อาจนับได้ว่าสนิทสนม แต่กับไทเกอร์นั้น
สนิทสนมเข้ากันได้ดี

ถึงไทเกอร์จะหน้าโหดดูร้ายไปหน่อย แต่จริงๆ แล้วเป็นสุนัข
ที่ใจดีและฉลาดมาก แน่แน่นอนว่าเธอรู้ดีว่ามันจะชอบเธอมากที่สุด
และเธอก็เอ็นดูไทเกอร์มากเช่นกัน จนอดสงสัยไม่ได้เลยว่าผู้ชาย
อย่าง เลอานโตร ซานเชส ทำไมถึงโชคดีมีสุนัขที่ทั้งน่ารักและฉลาด
แบบนี้เสีย

“โฮ่ง”

“ไทเกอร์” เธอทุดตัวลงจนส่วนสูงเสมอกับเจ้าสุนัขพันธุ์
อลาสกัน จับหน้าใหญ่ๆ ของมันเอาไว้ขยี้ไปมาก่อนจะเอ่ยถาม
อย่างมันเขี้ยว “พ่อเธออยู่ไหนเธอ”

พ่อของไทเกอร์ที่เธอพูดถึงนั้นย่อมต้องหมายถึงผู้ชายจอม
ฉวยโอกาสเอาแต่ใจ เลอานโตร ซานเซส คนนั้นนั่นแหละ

“จิง...”

มันร้องครางราวกับพึงพอใจที่โดนหยอกล้อ ตมิสาเองก็ไม่ได้
หวังคำตอบอะไรจากสุนัขหрок หญิงสาวยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน ก่อนจะ
เปลี่ยนเรื่องพูดไปว่า

“รอก่อนนะ แล้วต๊จะเอาข้าวเข้าให้เธอนะ”

“จืดๆ โฮ่ง”

ดูเหมือนมันจะฟังรู้เรื่องว่าเธอจะให้อาหาร ไทเกอร์ถึงได้ร้อง
จืดจางอย่างดีใจ ตมิสาเห็นอย่างนั้นก็ยิ่งเอ็นดูมันมากขึ้น จนอดใช้
เสียงสองพูดกับไทเกอร์อย่างอ่อนโยนไม่ได้

“โอ้ๆ เธอน่ารักที่สุดเลย รอแป็บเดี๋ยวน้ำ”

ทว่าก่อนที่เธอกับไทเกอร์จะได้แสดงความรักแก่กันมากไป
กว่านี้ เจ้าของไทเกอร์ตัวจริงก็ทำตัวเป็นมารผจญ เขาก้าวมา
แทรกกลางระหว่างเธอกับไทเกอร์ จากนั้นก็ก้มหน้ามองเธอเขม็ง
พร้อมกับพูดว่า

“อย่ามัวแต่เอาใจไทเกอร์ อาหารเข้าผมละ”

‘เจ้าชายเสด็จมาแล้ว นางทาสอย่างเราก็ต้องเริ่มงานแล้วสินะ’

หญิงสาวคิดอย่างประชดประชัน ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียง
ที่เกล้งทำเป็นนอบน้อมขณะที่ตอบด้วยถ้อยคำจิกกัดว่า

“ของคุณก็ต้องรอเหมือนกันละ เดี่ยวฉันเอาไปเสิร์ฟให้”

ทว่าอีกฝ่ายดูเหมือนจะไม่สนใจสักนิดว่าเธอจงใจแซะเขา
ซ้ำเลอานโตรยังฉวยโอกาสหอมแก้มเธอพร้อมกับยิ้มใส่ตาเธอซึ่ง
ทำหน้าที่เหวอตั้งตัวไม่ทัน

ชายหนุ่มยกมือขึ้นลูบผมเธอเบาๆ เหมือนกับที่เขาลูบหัว
ไทเกอร์พร้อมกับบอกว่า

“ดีมากที่รัก”

ตมิสาปัดมือชายหนุ่มออกจากหัวตัวเองแรงๆ จนเกิดเสียงดัง
เฟียะ แล้วถลึงตาโตของตัวเองใส่เขาตุๆ

“ฮือ ทำอะไรนะ”

เลอานโตรกลับยิ้มกว้างมากกว่าเดิม “ทำดีก็ให้รางวัลไง”

“ฉันไม่ต้องการค่ะ!”

เธอตอบปฏิเสธเสียงแข็ง มีหน้าซำยังนี่ก็อยากจะกระโดดถีบ
พ่อมหาเศรษฐีมือไวใจเร็วคนนี้เหลือเกิน

อยู่ใกล้เขาแล้วเธอเปลี่ยนตัวที่สุดเลย!

เลอานโตรเห็นสีหน้าไม่พอใจของหญิงสาวแล้วก็นึกอยากจะ
หัวเราะออกมาตุๆ ถ้าไม่คิดว่ามันจะยิ่งเป็นการเหยียดให้เธอโกรธเขา
มากกว่าเดิม และเพื่อปากท้องในมือเข้าของตัวเอง เขาเลยไม่คิด
จะทำอย่างนั้น จึงเปลี่ยนเรื่องถามไปว่า

“วันนี้ไม่ยากถามอะไรเธอ”

“ไม่ค่ะ”

หญิงสาวตอบพลางเดินหนีเข้าไปในครัว

มหาเศรษฐีหนุ่มก้าวตามเธอไปติดๆ และยังคงอแวกับ
หญิงสาวไม่เลิก

“ให้โอกาสคุณแล้วนะ”

เขาใช้น้ำเสียงยั่วชวนหลอกล่อ เหมือนแอบเปิ้ลในสวนอีเดน
ของต้องห้ามที่กินไม่ได้ และเธอก็ไม่คิดจะจับเหยื่อกากๆ แบบนี้
ของชายหนุ่มด้วย!

ตมิสาปรายตามองคนที่เอาแต่ตี้อให้เธอยอมถามอะไรเขา
เกี่ยวกับพีธีต์ดอกมาแล้วสะบัดหน้าหนีขณะตอบ

“ขอบคุณสำหรับโอกาสค่ะ แต่ตอนนี้ยังไม่อยากได้”

“ไม่เปลี่ยนใจแน่นอน?” คนตัวโตเท้ามือลงบนเคาน์เตอร์

ไอส์แลนด์ในครัว ขณะโน้มตัวมาถามเธอ

“ไม่แน่ๆ ค่ะ” คนตัวเล็กกว่าย้ำเสียงหนักแน่น ก่อนจะเดินเอาอาหารเข้าไปเสิร์ฟที่โต๊ะกินข้าวซึ่งจัดเตรียมเอาไว้พร้อมอยู่แล้ว

“นี่อาหารเช้าของคุณค่ะมิสเตอร์ซานเซล”

คนถูกเรียกเสียบางเห็นได้แต่ยิ้มขำ แล้วจ้องมองแผ่นหลังเล็กบางของคนตัวเล็กกว่าด้วยสายตายั่วเย้าขบขัน ขณะที่เอ่ยกับหญิงสาวว่า

“เราคนคุ้นเคยกัน เรียกผมว่าเลโอก็ได้นะ ผมไม่ถือแล้วละ”

“แต่ฉันถือค่ะ” เธอตอบเสียงแข็งทันควัน “ไม่ไว้หน้ากันเลยสักนิดเดียว “เราไม่ได้คุ้นเคยสนิทกันขนาดนั้น”

เลอานโตรเล็กคิ้วสูง ค่อนข้างแน่ใจว่าตมิสาเป็นผู้หญิงคนแรกที่ไม่ยอมกระโจนเข้าหาเขา เขาเปิดโอกาสให้เธอถึงเพียงนี้แต่เธอไม่คว้าเอาไว้ ทั้งๆ ที่เขากับเธอนะออกจะสนิทแนบชิดกันออกถึงเพียงนั้น

แต่พอเห็นสายตาดูๆ ที่ไม่ได้ดูน่ากลัวนั้นปรายตามองมา เลอานโตรก็ยิ้มแล้วยกมือขึ้นเสมอให้หล่อมแพ้อเธอแต่โดยดี

“โอเค ตามใจคุณเลยสวีตตี้”

“ไม่เป็นไร ตอนนี้ไม่สนิท หลังจากนั้นก็อาจจะสนิทกันได้...”

เพราะเขาเชื่อว่าเธอกับเขาน่าจะได้เจอกันไปอีกนานเลยเชียวละ!

หลัรับประทานอาหารเช้าเสร็จสิ้น เลอานโตรก็ฝากให้ตมิสาดูแลไทเกอร์ ส่วนตัวเขาขับรถออกจากบ้านพักแล้วเข้าไปในตัวเมืองเพื่อหาซื้อของกินและของใช้เพิ่มเติม โดยเฉพาะอาหารที่คิดจะทำเลี้ยงแขกไม่ได้รับเชิญอย่างตมิสา เนื่องจากวันนี้เป็นวันสิ้นปี และเขาก็มีอารมณ์อยากจะทำคอนเสิร์ตดาวนั้ในปีนี้เป็นปีแรกด้วย

แน่นอนว่าปกติแล้วเลอานโตรหรือจะเคยทำอย่างนี้ เขาทำเพียงแค่อยู่ออกไปซื้อของที่สั่งคนให้มาส่งก็ได้ของที่ต้องการทุกอย่างแล้ว แต่เขาไม่อยากทำอย่างนั้น ของบางอย่างก็สนุกในขั้นตอนการทำอย่างนี้แหละ

ทว่าในระหว่างที่กำลังจะเดินเข้าไปในสโตร์ในตัวเมือง โทรศัพทมือถือของเขาก็กดขึ้นมาเสียก่อน ชายหนุ่มกลอกตาไปมาด้วยความเบื่อหน่ายทันทีที่เห็นว่าเป็นใครโทรเข้ามา

เห็ดนี้ทำตัวเหมือนพ่อของเขาจริงๆ ขนาดพ่อเขาตายไปตั้งหลายปี ยังทิ้งคนสนิทให้ทำตามจิตดูแลเขาอย่างกับเป็นเด็กตัวเล็กๆ หึ่งๆ ที่เห็ดอายุมากกว่าเขาไม่กี่ปีเท่านั้น

หมอนี้ควรไปมีลูกเมียได้แล้ว ไม่ใช่มาตามจิกอะไรกับแบบนี้! และทันทีที่เขาถกรับสาย เห็ดก็เอ่ยขึ้นมาทันที น้ำเสียงเข้าหูแบบที่พูดมาทั้งสัปดาห์ที่เขาสั่งให้ไปพัก แต่ก็ยังตามรังควานเขาทุกวันอย่างนี้แหละ

“เจ้านาย คุณไม่คิดให้ผมไปหาคุณจริงๆ เหรอ”

เลอานโตรถอนใจด้วยความเบื่อหน่าย “ฉันส่งนายไปพักผ่อนนะเห็ด ก็นอนให้สบายใจที่นั่นเถอะ”

“ผมจะสบายใจได้ยังไง” คนที่ไม่เคยว่างงานมาก่อนโอดครวญ

“คุณเล่นไม่ให้ใครอยู่ด้วยเลยสักคน”

ไม่มีใครรู้จัก เลอานโตร ซานเซส ดีไปกว่าเขาแล้ว! เห็ดคิดอย่างสยดสยอง คนอย่างนี้หรือจะอยู่คนเดียวโดยไม่มีผู้ช่วยใดๆ ได้เลย ตอนนีเขามีสวีตรดมาจนถึงเวลานี้ เห็ดก็นับถือเจ้านายผู้ที่ว่านั้นๆ เอาแต่ชี้นิ้วสั่ง จะทำอะไรล้วนมีคนรายล้อมช่วยเหลืออยู่ตลอดอย่างนี้

อีกครั้งที่เลอานโตรกลอกตา หมอนี้ลูกเมียยังไม่มี แต่สัญชาตญาณความเป็นพ่อนี้แรงเหลือเกิน “ฉันมีเทเกอร์ง”

“นั่นมันหมา!”

เห็ดตะโกนกลับมาเสียจนเขาหูแทบแตก

เลอานโตรเลยสวนกลับอย่างขบขัน

“เอาน่า แกเป็นพ่อฉันรောะ”

แต่ดูเหมือนปลายสายจะไม่ตกลงไปกับเขาลักนิดเดียว

“ผมเป็นคนของพ่อคุณนั่นแหละเจ้านาย”

คำตอบสวนกลับนั้นทำให้เลอานโตรได้แต่ถอนหายใจอย่าง
อ่อนอกอ่อนใจ

“เออหะ”

“ผมจะบินกลับวันนี้เลย เผื่อจะทันวัน...”

“ไม่ต้อง” เลอานโตรเอ่ยห้ามเสียงดัง “ฉันมีเพื่อนน่าน่า”

แต่เห็ดไม่เชื่อแม้แต่น้อย

“เพื่อนคุณทุกคนใช้เวลากับครอบครัวของเขาหมดแล้วเจ้านาย
ถ้าคุณไม่ลืมนะ”

บางทีเขาก็เกลียดที่อีกฝ่ายรู้ทันเกินไปอย่างนี้แหละ

เห็ดจะมาที่นี่ได้อย่างไร ชินมา ‘แขกตัวน้อย’ ที่บ้านเขาตอนนี้
คงดีใจจนสลบไปเลยนะสิ!

“เพื่อนใหม่ไง เพื่อนใหม่” เขาตอบความจริงไปกึ่งหนึ่ง

“แกอย่าวุ่นวายน่าเห็ด ถ้าแกกลับมาฉันจะพักงานแกลสองเดือน
หลังจากนี้นะ”

ตอนท้ายเขาพูดอย่างหงุดหงิดใจ และนั่นทำให้คนจะถูกพักงาน
ร้องลั่น

“คุณทำอย่างนั้นไม่ได้!”

“หลังปีใหม่ออกกลับมา ไม่สิ...” เขาเปลี่ยนคำสั่งใหม่

“ฉันเรียกตัวนายตอนไหนค่อยมาตอนนั้นแหละ พักผ่อน
ให้สบายชะเห็ด นายชอบปั่นเสมอไม่ใช่หรือว่าฉันใช้งานนายหนัก

เกินไปจนไม่มีเวลาหาแฟนสักคน”

“...”

“สาวๆ สเปนสวยนะ” ตอนทำynnน้ำเสียงหนุ่มเพลย์บอย เต็มไปด้วยความหลอกล่อ “ทำให้ได้สักคนก่อนกลับมาก็ แล้วก็ ถ้าอยากทำงานนักก็ฝากไปดูบ้านให้ฉันด้วยแล้วกัน แค่นี้แหละ ไม่ต้องโทร.มาอีกแล้ว”

“คุณเลอานโดร!”

เห็ดร้องลั่น แต่เลอานโดรไม่สนใจแล้ว เขากดวางสาย และไม่แควางสายธรรมดา ตอนนี่ยังบล็อกเบอร์ของอีกฝ่ายเอาไว้ด้วย!

6 เพราะเลอานโดรเล่นหายตัวไปตั้งหลายชั่วโมง กว่าจะกลับมา ก็เป็นเวลาบ่ายกว่าเข้าไปแล้ว อาหารมื้อเที่ยงที่เธอทำให้เขาก็เลย กินเองหมดไม่เหลือให้แล้ว และยังแอบเผื่อแผ่ให้ไทเกอร์ด้วย

หลังจากนั้นเธอกับไทเกอร์จึงมานั่งซุกตัวห่มผ้ากันอยู่บนโซฟา ตัวใหญ่ ตมิสาเปิดทีวีแล้วเลือกซีรีส์ที่เธอเคยดูค้างเอาไว้ขึ้นมาดูต่อ เป็นซีรีส์แนวสืบสวนสอบสวนที่สนุกมากเรื่องหนึ่ง ว่าด้วยเรื่อง สองพี่น้องล่าผีปีศาจ เธอดูค้างมานานมาก แล้วไม่มีโอกาสได้ดูต่อ เสียทีเพราะไม่มีเวลา

ดูจบไปตั้งหลายตอน กระทั่งได้ยินเสียงรถยนต์ที่ดังเข้ามาใกล้ เธอจำได้ว่ามันเป็นรถยนต์ของเลอานโดรจึงผุดลุกขึ้นพร้อมกับ ไทเกอร์ และรอไม่นานเลอานโดรก็เดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับของ เต็มไม้เต็มมือ

ตมิสากับไทเกอร์มองตามคนที่เอาของไปเก็บในครัว แล้ว ตัดสินใจลุกเดินตามชายหนุ่มไปพร้อมกับเป็นตัวแทนไทเกอร์ถาม อีกฝ่ายว่า

“คุณหายไปไหนมาหรือคะ”

เลอานโตรที่กำลังเอาอาหารสดเข้าไปแช่ในตู้เย็นถึงกับหันมา เลิกคว่ำถามด้วยสีหน้าเสแสร้งทำเป็นประหลาดใจ แต่จริงๆ กลับ มีนัยหยอกล้อหญิงสาวเล่นเท่านั้น

“สวีตตี้...นี่นับเป็นคำถามใหม่”

“โอ๊ะ ไม่ค่ะ”

ตมิสาร์โบกมือปฏิเสธทันที พอเห็นเขาหัวเราะแล้วก็เจ็บใจ เพราะเพิ่งรู้ว่าเขาพูดเล่น หลังจากหยุดเสียงหัวเราะได้แล้วเลอานโตร ก็เข้าเหยยหญิงสาว

“ไม่อยากเหรอ วันนี้ผมอาจจะใจดีตอบคำถามคุณก็ได้นะ สวีตตี้”

ตมิสาค้อนควักใส่ชายหนุ่มอย่างหมั่นไส้ “คำถามเดียวที่ฉัน ต้องการรู้คุณก็ไม่ยอมตอบหรือค่ะ”

เลอานโตรก็รู้เช่นกันว่าหญิงสาวอยากจะถามอะไร แน่نونว่า เขาย่อมไม่ตอบ ซึ่งเธอรู้ดี

“งั้นถามอย่างอื่นสิ”

ชายหนุ่มเอ่ยที่เล่นที่จริง

เขานะอยากให้เธอถามอะไรก็ได้ใจจะขาด แต่นอกจากวันแรก แล้ว ตมิสาก็ไม่ยอมให้เขาได้ทำอะไรอะไรใดๆ ทั้งสิ้น เจ็บใจที่เธอ ดันฉลาดมีชีวิตชีวาขนาดนี้ แต่นั่นก็ทำให้ชีวิตของเขาในเวลานี้ สนุกสนานไม่น่าเบื่อ นั่นแหละ

แม้ว่าจะอดขวางนิดๆ ที่เธอดันยึดลูกน้องสี่ขาของเขาไปเป็น เพื่อนเล่นของตัวเองเสียแล้ว

“อย่างอื่นฉันไม่อยากรู้ค่ะ”

ตมิสาทอบอย่างตรงไปตรงมา

“เฮ้อ” เลอานโตรถึงกับถอนหายใจอย่างระอา “ทำไม่เป็นคน

น่าเบื่อแบบนี้ละ รู้ไหมทำแบบนี้ผู้ชายจะวิ่งหนีคุณกันหมดนะ”

“ให้เขาหนีไปละ เพราะฉันสนใจแค่คนคนเดียว!”

หญิงสาวตอบอย่างหนักแน่น และนั่นทำให้เลอานโดรปรายตามองเธออย่างรู้ทันเกมหงุดหงิดลึกๆ ในใจ

“เห็ดเธอ”

“...”

“ไม่ตอบ...”

เขาเอ่ยขึ้นลอยๆ จนทำให้หญิงสาวทนไม่ไหว เอ่ยเปลี่ยนเรื่องทันที

“ฉันว่าคุณพูดเรื่องอื่นดีกว่าละมิสเตอร์ซานเซล”

“เรื่องที่ผมอยากจะพูดก็มีแต่เรื่องคุณนั่นแหละสวีตตี้”

เขาละอยากรู้ใจจะขาดว่าเธอกับเห็ดเกี่ยวข้องกับข้องกันอย่างไร ทำไมผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอถึงมาตามหาเขาถึงที่นี่ ใ้อัครั้งจะบอกว่า เป็นพี่น้องกันเขาก็ไม่เห็นเค้าของความสัมพันธ์ทางสายเลือดเลย เพราะตมิสาดูเป็นเอเชียแท้ๆ ขณะที่เห็ดนั้นเขารู้มาว่าหมอนั้นมีเชื้อสายอเมริกันอยู่ในตัว เป็นลูกเสี้ยวอเมริกันผ่านเชื้อสายทางมารดาที่เป็นลูกครึ่ง

“งั้นก็คงไม่มีอะไรต้องพูดกันแล้วละอะ”

หญิงสาวตอบบัดตรงๆ และทำให้เลอานโดรแสรังโอดครวญขึ้นมา

“เย็นชาจังเลยน้ำ”

พอหญิงสาวไม่ตอบอะไร เลอานโดรก็ยอมแพ้ เขาเดินตรงไปยังห้องนั่งเล่น ทิ้งตัวลงบนโซฟาตัวใหญ่พร้อมกับกวางมือเรียกไทเกอร์ไปด้วย

“โอเคๆ ไทเกอร์มาลูก เรามาดูหนังกันดีกว่า แล้วตอนเย็นค่อยทำอาหารฉลองปีใหม่นะ”

“งั้นฉัน...”

หญิงสาวทำท่าจะอาสา เพราะอย่างไรมันก็หน้าที่เธอทำอาหาร แต่เลอานโตรกลับดึงมือเธอให้นั่งลงข้างๆ เขา พร้อมกับบอกราคำลึงเสียงเข้มว่า

“ในฐานะที่คุณเป็นแขก วันนี้ผมจะให้คุณนั่งสบายๆ แล้วผมทำเอง ฉะนั้นตอนนี้ก็ตอบแทนด้วยการนั่งดูหนึ่งเป็นเพื่อนผมไปก่อนแล้วกัน”

“ก็ได้ค่ะ”

ในเมื่อเขาอยากทำเธอจะไปขัดเขาทำไม ตมิสาจึงนั่งลงแล้วตั้งใจดูทีวีต่อไปโดยไม่ขัดชายหนุ่ม ข้างตัวเธอก็มีฟิ่งมีไทเกอร์มาเบียด และนั่นทำให้เธอต้องขยับไปทางเลอานโตรมากขึ้น ทว่าหญิงสาวไม่ได้คิดอะไรมาก เธอทอดหมอนอิงไปหนึ่งแล้วตั้งอกตั้งใจดูทีวี แล้วสักพักหนึ่งตมิสาที่ทุกวันต้องตื่นแต่เช้าก็ผล็อยหลับไปโดยไม่ทันรู้ตัว

เลอานโตรลอบมองใบหน้าเล็กที่หลับคอพับไปแล้วก็ค่อยๆ เคลื่อนศีรษะเล็กนั้นมาชบ้ำตัวเอง เขาเหยียดยิ้มบางเบา ในหัวใจอบอุ่นและคล้ายกับมีความหวานแผ่ซ่านบางเบาไปทั้งหัวใจ และสุขล่ำอย่างยากจะอธิบาย

เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าตนเองจะใช้ชีวิตเช่นนี้ได้กับผู้หญิงที่เฒ่า แต่กลับใช้มันกับเธอได้ แถมยังเป็นธรรมชาติเหมือนกับเขา และเธอเคยอยู่ด้วยกันอย่างนี้มานานหลายปีแล้ว

และถ้าไม่โกหกตัวเอง...เขาชอบช่วงเวลาอย่างนี้ และอยากให้มันคงอยู่ไปอีกนานแสนนาน

เลอานโตรมองมือเล็กที่ตกลงมาจากหมอนอิงข้างหนึ่งร่วงสู่หน้าขาของเขา ชายหนุ่มจับมือเล็กนั้นเข้าสู่อุ้งมือของตนเอง ก่อนจะค่อยๆ สอดประสานนิ้วมือเข้ากับนิ้วเล็กของเธอ กอบกุ่มกระชับ

แน่น...แน่นเข้าไปถึงหัวใจของเขา

ตมิสาไม่รู้ว่ตัวเองกลับไปนานแคไหนด แต่ตอนที่ตื่นขึ้นมา ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม ผิดอย่างเดี๋ยวคือเธอนั่งซบหน้ากับอกของเลอานโดรตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ และพอเธอขยับนั่งตรง คนข้างๆ ก็หันมามองเธอ แววดาสิมรกตไม่ได้มีท่าทีโกรธเคืองอะไรในตอนนีเอ่ยถามว่

“ตื่นแล้วหรอ”

“คะ...ก็โมงแล้วคะ” หญิงสาวเอ่ยถาม ขณะที่คนตัวโตยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาก่อนจะตอบ

“ตอนนี้หกโมงเย็นแล้ว”

“ฉันกลับไปนานขนาดนั้นเลยหรอคะ”

หญิงสาวถามด้วยความตกใจ ช่วงเวลาที่เธอจำได้ครั้งสุดท้ายน่าจะเป็นช่วงราวๆ ป่ายสองเท่านั้นเอง

“สามสี่ชั่วโมงเอง” ชายหนุ่มคำนวณเวลาให้เสร็จสรรพ

“ไปล้างหน้าล้างตาแล้วเตรียมตัวกินอาหารเย็นดีกว่า ถึงผมจะไม่ได้ทำอาหารนานแล้ว แต่รับรองว่าอร่อยแน่ๆ”

ไม่เพียงแคพูด เขายังลุกขึ้นยืนแล้วจุดธูปเล็กๆ ให้ลูกตามขณะที่เทเกอร์ยังคงหมอบนั่งอยู่บนโซฟา จ้องมองพวกเขาสองคนตาแป้ว

“ไม่น่าเชื่อว่าคุณจะทำเป็น”

ตมิสาพูดอย่างไม่อยากเชื่อ เธอนึกว่เขาพูดเล่น แต่นี่กลับกลายเป็นว่เขาเอาจริงอย่างนั้นหรอ เธอนึกว่พอถึงเวลาเขาก็จะโยนมาให้เธอทำอยู่ดี

คนโดนสบประมาทถึงกับค้อนใส่เธอ

“ได้กินแล้วคุณจะติดใจสวีตตี้ อีกรายผู้ชายไปรโพล์เลิศ
แบบผมไม่มีอะไรที่ทำไม่ได้หรือรู้ใหม่”

ตมิสาถลอกตาไปมาอย่างไม่อยากจะเชื่อกับคนหลงตัวเอง
ประเภทนี้

“ทำไมชอบอวยตัวเองจัง”

เลอานโตรยิ้มกว้าง “ผมไม่ได้อวย มันคือความจริง”

ตมิสาสายหน้ายอมนแพ้วให้กับความหลงตัวเองระดับนี้

หน้าหน้าคนธรรมดา กับคนเป็นมหาเศรษฐีนี้มันต่างกันจริงๆ!

“ฉันว่าฉันไปล้างหน้าก่อนดีกว่า” หญิงสาวเอ่ยขอตัว

เลอานโตรพายมือ

“เชิญครับสวีตตี้ สองทุ่มเจอกันที่โต๊ะอาหารนะ”

ชายหนุ่มนัดแนะเวลา ขณะที่ตมิสาแกล้งย่อตัวรับอย่างขี้อ่อน

“คะมิสเตอร์ซานเซส”

ใครจะไปคิดว่า เลอานโตร ซานเซส จะทำอาหารเป็นจริงๆ!
แล้วทำเป็นจริงๆไม่ว่า แต่เขาทำอร่อยด้วย!

ช่วงเวลาอาหารผ่านไปอย่างรวดเร็ว เชอกับเขาพูดคุยกัน
สารพัดเรื่อง อาหารที่เลอานโตรทำมากมายก็ถูกจัดการโดยเธอ
กับเขารวมถึงไทเกอร์ด้วย

ตอนนี้เธอกับเขาย้ายไปนั่งหน้าจอทีวีอีกครั้ง เลอานโตร
ทำเซอร์ไพรส์ด้วยการเวฟบิ๊อปคอร์นส่งให้เธอด้วยใหญ่ ทีวีในเวลานี้
เปิดรายการวาไรตี้ ส่วนเขาหายเข้าครัว กลับมาอีกครั้งพร้อมกับ
ไวน์แดงสองขวดและแก้วไวน์สองใบ แล้วหุดนั่งลงข้างๆ เธอ แทนที่
ไทเกอร์ซึ่งถูกเขาลากลงมาจากโซฟาจนมานอนหมอบอยู่บนพรม
ข้างโซฟาแทน ตอนนี้นับหน้าขนาดใหญ่ของมันมีหมวกทรงกรวย

ใบเล็กสีส้มสดใสวางอยู่ สมกับเป็นวันสิ้นปีโดยแท้

หลังจากนั่งเรียบร้อย ขณะที่ตมิสากำลังเคี้ยวบิ๊อปคอร์นและดูสัมภาษณ์นักแสดงหนุ่มชื่อดังจากหนังเรื่องเดมิก็อดภาคใหม่ที่กำลังจะเข้าฉายในต้นเดือนหน้านี้ คนที่นั่งข้างเธอก็เอ่ยขึ้นมาว่า

“ในเมื่อวันนี้เป็นวันดี ผมให้ของขวัญคุณดีใหม่ ผมจะยกเลิกกฎให้คุณวันหนึ่งก็ได้ แต่เราเปลี่ยนกติกากันดีใหม่ ระหว่างตอบกับดีม”

ความหมายคือเขาจะชวนเธอเล่นเกมฆ่าเวลาสินะ

ตมิสที่วันนี้อารมณ์ดีเป็นพิเศษเพราะได้ทำตัวสุขสบายมาทั้งวันก็ตอบรับอย่างไม่ขัดขืน

“ได้สิคะ”

“ถ้าคุณแพ้ ก็แค่เลือกที่จะดีมหรือตอบ ผมก็เหมือนกัน”

เขาเอ่ยกติกาขึ้นมา และตมิสก็พยักหน้ายอมรับ

“ก็ได้ค่ะ”

เธอเกิดมาไปหาหมอตั้งหลายรอบ ทุกคนต่างบอกว่าเธอเป็นคนมีโชค ฉะนั้นได้เกมดีๆ แค่นี้เชื่อว่าเธอเอาชนะเขาได้แน่

มหาเศรษฐีหนุ่มยิ้มกว้าง เขากวาดตามองบนโต๊ะตรงหน้าเพื่อหาอุปกรณ์การเล่น ก่อนจะไปเจอบากกาด้ามหนึ่งที่ตนเองวางทิ้งเอาไว้ แล้วจึงชูขึ้นตรงหน้าพร้อมกับบอกหญิงสาวว่า

“เราใช้ส้อมแล้วกัน มันชี้ไปที่ใคร คนนั้นเป็นคนแพ้ แล้วเลือกเอาระหว่างดีมหรือตอบ”

เขาชี้ไปที่โวน์แดงสองขวดซึ่งถือติดมือมาด้วย นอกจากนั้นตรงหน้ายังมีเบียร์และเหล้าอีกหลายขวดที่ชายหนุ่มขนมาไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

“จัดมาเลย” ตมิสทำท่ายอย่างนิกสนุก “ฉันบอกไว้ก่อนว่าฉันเนี่ยเป็นคนดวงดีนะคะ ไม่ค่อยแพ้ใครสักที”

เลอานโดรหัวเราะเสียงเบาอย่างสนุกสนาน ท่าทางกระตือรือร้น
อย่างเต็มที่ แสดงออกชัดเจนในเวลา

“ผมคงต้องบอกคุณด้วยว่าผมเป็นคนดวงดีมากๆ เหมือนกัน”
เขาบอกอย่างไม่ยอมแพ้ และตมิสาก็ไม่คิดจะยอมแพ้เช่นกัน
“งั้นเรามาวัดดวงกันเลยละ ฉันท้องรู้สิ่งที่ฉันอยากรู้ให้ได้
เลย”

แน่นอนว่าทั้งเขาและเธอรู้อยู่แก่ใจว่าตมิสาคือต้องการรู้เรื่องอะไร
และถ้าเธอสมหวังก็คงไปจากที่ที่ตั้งนานแล้ว ไม่ติดแหง็กอยู่กับเขา
ตั้งแต่คริสต์มาสจนถึงวันสิ้นปีเช่นนี้หรอก แต่ที่ผ่านมาเขาไม่ยอม
ให้เธอสมหวัง หญิงสาวเลยวนเวียนอยู่กับเขามานานไม่ยอมไปไหน

“ได้เลยสวีตตี้” ชายหนุ่มตอบรับอย่างคึกคัก แล้วเริ่มเป็น
ฝ่ายหมุนก่อน ปากกาแห่งนั้นหมุนเป็นวงกลมอย่างรวดเร็ว และ
เมื่อความเร็วนั้นลดลง ตมิสาก็จ้องมอง ลุ้นและภาวนาให้มันไป
หยุดทางเลอานโดร แต่สุดท้ายมันกลับชี้มาทางเธอเสียอย่างนั้น

มหาเศรษฐีหนุ่มยิ้มกว้าง แล้วแก้มถึงทำเป็นเสียวอกเสียวใจกับ
เธอด้วย

“ว้า...คุณแพ้แล้วละที่รัก”

ตมิสาเซิดหน้า “งั้นถามมาสิคะ”

เลอานโดรจ้องมองหญิงสาวเขม็ง ครุ่นคิดอยู่ไม่กี่วินาทีก่อนจะ
ถามออกมาง่ายๆ ว่า

“คุณมาจากที่ไหน”

“ฉันเลือกตอบคำถาม” หญิงสาวบอกสิ่งที่เธอเลือกระหว่าง
ตอบกับตีตามกติกาที่ก่อนหน้านี้ที่ตกลงกันเอาไว้ “ฉันมาจาก
ประเทศไทยค่ะ”

เลอานโดรพยักหน้ารับ ฟังพอใจกับคำตอบ ไม่ได้ถามอะไร
ออกมาอีก

“ในฐานะที่คุณแพ้ ให้คุณหมุนเลย” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับส่งปากกาให้ตมิสา หญิงสาวจึงรับมาหมุนอย่างรวดเร็ว และไม่นาน เลอานโตรก็ยิ้มกว้างออกมาอีกครั้ง ผิดกับสีหน้าบึ้งตึงไม่พอใจของตมิสา “ไอ้ เสียใจกับคุณด้วยนะ ผมดวงดีจริงๆ เลย”

“งั้นถามมาสิคะ”

หญิงสาวบอกเขาเสียงห้วน ชายหนุ่มหัวเราะอีกครั้งแล้วจึงถามคำถามเธอ

“คุณอายุเท่าไรแล้ว”

“ยี่สิบสี่ค่ะ”

“ไม่ใช่สิบแปดแน่ะ”

เขาเห็นยิ้ม เธอหน้าเด็กขนาดนี้ แถมยังตัวเล็กกว่าเด็กประถม บางคนเสียอีก ไม่น่าเชื่อว่าจะอายุยี่สิบสี่

แต่ถึงอย่างนั้น...เธอก็ห่างกับเขาถึงสิบเอ็ดปีเลยทีเดียว

“ฉันบรรลุนิติภาวะแล้วค่ะ”

หญิงสาวเซิดหน้าย่นย่น

เลอานโตรทั้งขำทั้งสงสารคนดวงดี เลยชี้นิ้วไปที่ปากกาแล้วบอกเธอ

“อ้อ โอเค งั้นให้คุณหมุนอีกแล้วกัน โอ๊ะ ในที่สุดสวีตตี้ของผมก็มีโชคแล้วอย่างนั้นแหละ ถามมาสิที่รัก”

คราวนี้เลอานโตรยิ้มกว้างเมื่อในที่สุดหญิงสาวก็เป็นฝ่ายชนะ และมองสีหน้าตื้นตันของเธอ เขาก็รู้แล้วว่าเธอจะถามอะไร

“เห็นอยู่ที่ไหนคะ”

ไม่ผิดจากที่คิดจริงๆ ด้วย เขาหลุดขำออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ขณะบอกสิ่งที่ตนเองเลือกออกมา

“ผมเลือกดื่ม หมดแก้ว”

“คุณ!”

ตมิสาถลิ่งตาใส่คนที่ดูก็รู้ว่าคิดจะแกล้งเธอแน่ๆ ขณะที่
เลอานโตรยังคงยิ้มกว้างก่อนจะประท้วง

“อ้าวๆ อย่าโมโหสิ ผมไม่ได้ทำผิดกติกาเลยนะ มา ถึงตามม
บ้าง ว้าว” เขาร้องเสียงดังพลางปรบมืออย่างลึกลับ “ผมชนะ”

“คุณถามมาสิคะ”

หญิงสาวบอกเขาอย่างหัวเสีย เกลียดคนอย่างเลอานโตรจริงๆ
อะไรจะเหนือกว่าคนอื่นกระทั่งดวง!

“คุณเป็นอะไรกับเท็ด”

คำถามนั้นทำให้เธอชะงักและมองสบตาเขา เห็นแววตาของ
เลอานโตรเต็มไปด้วยความอยากรู้ และเธอก็อยากแก้แค้นเขาขึ้นมา
บ้าง จึงชี้นิ้วไปที่โวน์แดงแล้วบอกอย่างท้าทายว่า

“ฉันเลือกดีมีค่ะ”

เลอานโตรยกไหล่ ยิ้มกว้างขณะที่รินโวน์ให้หญิงสาวด้วย
ตัวเอง

“งั้นก็เอาเลย”

6 เกมเด็กๆ ที่เอาไว้เล่นฆ่าเวลานั้น ใครจะไปคิดว่าจะกลายเป็น
เรื่องใหญ่ที่ทำให้ตมิสาโมโหจนงัดข้อกับเขาอย่างไม่ยอมแพ้ เธอ
ชนะเขาหลายครั้งแต่เขาก็เอาแต่เลือกไม่ตอบคำถาม ซึ่งพอเขา
ย้อนถามกลับบ้างเมื่อเป็นผู้ชนะว่าเธอเป็นอะไรกับเท็ด จึงทำให้
อีกฝ่ายคิดอยากเอาชนะไม่ตอบคำถามเขาเช่นกัน เลยกกลายเป็น
เธอกับเขาแข่งดวลดีมีกันไปในที่สุด

โไว้ชนะโวน์ขวดเดียวไม่ได้ทำให้เขาสะเทือนอะไรด้วยซ้ำ ทว่า
คนตัวเล็กกว่าตรงหน้าเขานี้สิ

เลอานโตรมองสภาพตมิสาที่ยิ้มหัวเราะอย่างง่ายดาย

ใบหน้าเล็กซบสีระเรื่อ ผิวเนื้อเธอในยามนี้ราวกับกุหลาบสีชมพู
ที่แสงงดงาม ดวงตาคู่โตฉ่ำหวานมองเขา ดูแล้วทั้งเขี้ยววนและ
ล่อลวงให้ผู้คนขาดสติ

เลอานโตรมองคนเฒ่าตรงหน้าแล้วทั้งขบขันทั้งเวทนา ส่วน
ความต้องการนั้นก็ได้แต่พยายามเก็บเอาไว้

แต่ว่า...บัดซบเอ๊ย! มหาเศรษฐีหนุ่มสบถอย่างดุเดือดเมื่อ
ตมิสาเล่นนอกกติกาแล้ว! แม่แมวน้อยตอนนี่เริ่มจะเปล่งกายเป็น
แมวสาวยั่วสวาท เธอที่ตอนแรกยังนั่งห่างจากเขา ในเวลานี้จู่ๆ ก็
ลุกพรุดขึ้นมาแล้วทั้งตัวลงบนตักเขาเสียดื้อๆ! เนื้อตัวนุ่มนวล
หอมกรุ่นจู่ๆ ก็ใกล้ชิดเขาถึงเพียงนี้จะทำให้เขาอดทนไหวได้อย่างไร!

ตมิสาไม่รู้หรืออย่างไรว่าเธอกำลังแตะขีดอันตรายของเขา
แล้วนะ

เขาอยู่ร่วมบ้านกับเธอมาห้าวัน ทุกๆ วันอยาก ‘กิน’ เธอ
ใจจะขาด แต่เพราะต้องรักษากติการะหว่างกัน รวมถึงความรู้สึก
ที่อยากจะเป็นดูหะนุذنอมเธอส่วนหนึ่ง ไม่เช่นนั้นเขาก็คงล่อลวง
เธอให้ขึ้นเตียงตั้งแต่สามวันแรกแล้ว ไม่อดทนมาถึงขั้นนี้ แต่เธอนะ
ไม่รู้ตัวเลยว่าทำให้ความอดทนอดกลั้นของเขาหมดลงเรื่อยๆ แล้ว
ยิ่งในเวลานี้กลับมานั่งบนตักเขาอย่างอุกอาจ มีหน้าซำยังมีหน้า
มาซุกไซ้หน้าอกของเขาราวกับแมวน้อยที่กำลังอดอ้อนขออะไร
สักอย่างก็ทำให้เขาได้แต่กำมือแน่นเพื่อรั้งตัวเองเอาไว้อย่าง
สุดความสามารถ

“สวีตตี้ คุณเฒ่าแล้วละ ผมขอเตือนว่าอย่าทำอย่างนี้เลย”

เขาเตือนหญิงสาวเสียงทุ้มต่ำแหบพร่า ความรู้สึกบางอย่าง
ตื่นเตลิด ร่างกายถูกปลุกขึ้นมาอย่างยากจะห้ามได้ โดยเฉพาะ
ในยามที่เธอเล่นนั่งทับบนจุดที่ไม่ควรทับ สัมผัสของขนท้ายกลมกลิ้ง
ที่ขยับอยู่บนตัวเขามันทำให้เขาแทบจะโยนทุกสามัญสำนึกทิ้งไป

อยู่แล้ว

โธ่เว้ย!

“ไม่! ฉันไม่มีเวลาแล้ว”

นอกจากไม่ยอมแล้ว หญิงสาวยังเงยหน้ามองเขาดวงตาคำ
หวานเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ ทว่าท่าทีซึ่งข่งที่ขัดกับกลิ่นไวน์เจือจาง
ในลมหายใจของเธอก็ทำให้เขาแทบจะมึนเมาไร้สติแล้ว

“เวลาอะไร”

เขาถาม แต่จู่ๆ เธอก็ไม่พูด

ทว่าถึงอย่างนั้นเขาหรือจะไม่รู้ว่าเธอมาจากขนาดสติขี้เมาชั่วเข
อย่างนี้เพราะเธอต้องการอะไร ถ้าไม่ใช่ว่าเธอต้องการเจอกับเท็ด

และเพราะคิดว่าเธอถึงขั้นทำเช่นนี้เพื่อผู้ชายอีกคนก็ทำให้เขา
ไม่ยากสนใจอะไรอีกต่อไป เขาต้องการเธอ ต้องการยิ่งกว่าต้องการ
ผู้หญิงคนไหน เขาชอบเวลาที่ตัวเองอยู่กับเธอ เขาสนุก ผ่อนคลาย
และเป็นตัวของตัวเอง เขาชอบช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข
และเอาชนะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง

ชอบทุกๆ ช่วงเวลาที่เขาอยู่กับเธอ ชอบมากถึงขนาดอยากให้
เธออยู่กับเขาตลอดไป!

พื้นที่ว่างเปล่าในหัวใจของเขาถูกเธอเติมเต็มอย่างรวดเร็ว
เหมือนเขาเจอสิ่งที่ตามหามานานแสนนานจนไม่ยากปล่อยมือไป

“...”

“ผมว่าต่อให้ผมยอมตอบ ยังไงคุณก็คงจำอะไรไม่ได้อยู่ดี ทื่อ!
จะทำอะไรนะ”

ตอนท้ายเลอานโตรไปถึงกับร้องลั่นเมื่อจู่ๆ คนตัวเล็กกว่าก็
ยื่นหน้าเข้ามา จนหน้าผากของเธอโขกเข้ากับจมูกของเขา เจ็บจน
น้ำตาแทบเส็ด ทว่าคนเมากลับหัวเราะหะๆ เหมือนสนุกสนาน
อย่างไรอย่างนั้น มิหนำซ้ำมือเล็กยังยกขึ้นมาประกบสองข้างแก้ม

ของเขาแน่น ตรึงให้เขาจ้องมองเธอ

ด้วยระยะห่างไม่กี่คืบนั้น ลมหายใจอุ่นๆ ที่ผสมกันไปกับกลิ่นไวน์นั้นก็ทำให้ใจเลอานโตรเต้นตึกตักยากจะระงับได้

“มิสเตอร์ซานเซสคะ”

“...”

“ถ้าฉัน...จูบคุณ...คุณจะยอมตอบคำถามของฉันไหม”

“ยอมสิ”

ไม่ยอมก็เรียกเขาว่าไอ้โง่ได้เลย

เขาคิดว่าหลังจากนี้เขาคงไม่มีทางปล่อยเธอไปได้แน่ๆ คนอย่างเลอานโตรเธอจะหาวิธีรั้งผู้หญิงคนหนึ่งเอาไว้ไม่ได้

ดวงตากกลมโตคู่หนึ่งที่เขาสอบมองพลันเป็นประกายวาว เธอยิ้มกว้างอย่างดีใจจนระงับไม่อยู่ “งั้น...”

ทว่าเลอานโตรไม่รอให้หญิงสาวพูดจบ เขาพลันเป็นฝ่ายรุกเข้าหาหญิงสาวเสียเอง มือใหญ่ของเลอานโตรเป็นฝ่ายสอดรั้งคนตัวเล็กกว่าบนตักเขาให้เข้ามาแนบชิดมากยิ่งขึ้น ในขณะที่โน้มใบหน้าเข้าหาจนปลายจมูกโด่งของเขาคลอเคลียกับแก้มใสเปล่งปลั่ง เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์นั้น เพลย์บอยหนุ่มก็เอ่ยถามเธอว่า

“และถ้ามากกว่านั้น...ผมจะสั่งให้เขากลับมาหาคุณก็ยิ่งได้นะ ดีลหรือเปล่า”

“ไม่” ดูคล้ายคนเมาจะไม่ได้ไร้สติขนาดนั้น เพราะเธอปฏิเสธเขาทันควัน “แค่จูบก็พอ แล้วฉันจะไปตามหาเขาเอง”

“ทำไมคุณต้องตามหาเขาด้วยนะสวีตตี้”

เลอานโตรถามด้วยน้ำเสียงเจือความขุ่นเคืองน้อยๆ คำตอบของเธอทำให้เขาขุ่นเคืองใจเสียจนแทบระงับไม่อยู่แล้ว

ทว่าคนเมาคล้ายกับไม่รู้ว่ตนเองได้กระตุกหมวดเลื้อ ทำให้ความอดทนของเขาสิ้นสุดลงแล้วโดยไม่ทันรู้ตัว ก็โหมกระพือไฟนั้น

ด้วยการตอบรับอย่างสดใส

“เพราะว่า...ฉันไม่บอกคุณหรอก ฮีๆ มา จูบให้มันจบๆ ไป แล้วฉันจะได้ไปจากที่นี่สักที”

อย่าหวังว่าเธอจะได้ไปจากเขาเลย!

เลอานโตรแทบจะคำรามอยู่แล้ว ตอนนี้รู้สึกคล้ายกับศักดิ์ศรี โดนคนตัวเล็กกว่าทูปตีซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาไม่ตอบโต้อะไรเธอ กลับเป็นฝ่ายยึดตรึงใบหน้าเล็กเอาไว้แน่น แขนอีกข้างรั้งเอวเล็กบางให้แนบชิดกับตนเองเสียจนร่างกายระหว่างเธอกับเขาไม่มีช่องว่างให้แม้แต่สายลมพัดผ่านได้

หัวใจเขาเต้นระรัวในยามสัมผัสแนบชิด แล้วแนบจูมพิตลงบนกลีบปากนุ่มที่เขาเฝ้าคิดถึงอยู่ทุกวัน ยามที่ริมฝีปากของเขาแนบชิดกับเธอ คล้ายกับทุกสิ่งทุกอย่างพังทลายลง เลอานโตรเอียงใบหน้าเพื่อให้ได้องศาที่จะทำให้เขาจูบเธอได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น เขาขบเม้มกลีบปากนุ่มของหญิงสาวอย่างคนหิวกระหาย คล้ายกับอดอยากมานานแสนนาน จากนั้นจึงสอดแทรกปลายลิ้นเข้าสู่ริมฝีปากเล็กของหญิงสาว เกี่ยวกระหวัดเรียวลิ้นอย่างหยอกล้อ

แม้ไม่ต่อต้าน ทว่าตมิสาก็ไม่ได้จูบตอบเขา เห็นได้ชัดว่าแม้กระทั่งจูบผู้หญิงคนนี้ยังจูบไม่เป็นเสียด้วยซ้ำ ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ทำให้เขาประหลาดใจนับตั้งแต่ครั้งแรกที่จูบเธอแล้ว

เมื่อทุกอย่างดำเนินมาถึงจุดนี้ เลอานโตรก็ไม่อยากปล่อยมือไปจากเธอแล้ว เขาไม่เพียงไม่หยุดแค่จูบ หากชายหนุ่มยังพยายามก่อกมหญิงสาวให้คล้อยตามเขาด้วยการลากฝ่ามือโลมไล่ไปทั่วแผ่นหลังเล็กบาง เขารับรู้ได้ว่าเธอตอบรับสัมผัสของเขา ร่างเล็กสันเทาหากมิได้ต่อต้านอะไร ชายหนุ่มพลันผุดลุกขึ้น เขอุ้มร่างเล็กที่ตัวเบาหวิวไว้ในอ้อมกอด ก้าวยาวๆ ตรงดิ่งไปยังบันได เพียงไม่นานก็ใช้เท้าวาดเตะประตูห้องนอนตนเองให้เปิดกว้างและ

ปิดประตูตามหลังเสียงดัง

“ฮ๊ะ”

ตมิสาร้องออกมาคำหนึ่งเมื่อรับรู้ได้ว่าตอนนี้ร่างเล็กถูกวางลงบนเตียง ทว่าก่อนที่เธอจะได้เอื่อยอะไรออกมาอีกครั้ง เลอานโดรก็กักเธอเอาไว้ใต้ร่างของเขา แนบจูบพั่วพันลึกซึ่งอีกคราว โจมตีจนสมองของเธอหมุนคว้าง มีนงงสับสนตามไม่ทันแล้วว่าชายหนุ่มกำลังทำอะไร ตอนนี้ในสมองของเธอมียังสับสนที่แนบชิดบนเตียงวอก ซึ่งปลุกความรู้สึกหวิวของเธอลอยขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

“สวีตตี้ ผมต้องการคุณ”

ชายหนุ่มบอกเธอด้วยเสียงสั่นพร่ำในยามที่เขาปลดเปลื้องอาการออกจากร่างกายของเธออย่างรวดเร็ว จนเหลือเพียงชั้นในตัวเล็กที่ปกปิดร่างกายอันงดงามของเธอเท่านั้น เขามองเรือนร่างขาวผ่องราวกับน้ำนมของหญิงสาวแล้วพลันอดใจไม่ไหว เลอานโดรแนบริมฝีปากนุ่มลงบนเนินอกอิมของเธอ ขณะที่ฝ่ามือสัมผัสแตะต้องทรงอกขนาดพอดีมือซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยชุดชั้นในสีขาวแหบกลืนไปกับผิวของเธอ ตมิสารมีหุ่นที่งดงามบาดใจและผิวกายนุ่มละมุนอย่างที่เขารู้ดีแก่ใจกว่าใครบนโลกใบนี้ ความต้องการเป็นเจ้าของครอบครองแผ่ซ่านไปทั่วกายอย่างยากจะหักห้ามใจได้

ชายหนุ่มรับรู้ได้ถึงอาการสั่นไหวของร่างเล็กในยามที่เขาสัมผัสเธอคล้ายกับต่อต้านแต่ก็ไม่ได้ผลสักเสี้ยวเดียว เลอานโดรค่อยๆ พรหมจูบไปตามเนื้อตัวของหญิงสาว ปลุกเร้าให้เธอตอบรับเขาอย่างไม่เร้งร้อน ครั้งแรกกระหว่างเธอกับเขา ชายหนุ่มยอมมียากให้เธอมีความสุขมากที่สุด ไม่ได้เอาแต่คิดว่าเขาต้องการจะฉกฉวยโอกาสกับเธอเท่านั้น

“คุณหวานไปทั้งตัวเลยสวีตตี้”

ชายหนุ่มเพิ่มพ้ำชิดทรงอกอิมของหญิงสาว เขาปลดเปลื้องชั้นใน

ตัวนั้นออกจากร่างกายเธออย่างรวดเร็ว หมิงสาวคล้ายกับปกป้องด้วยความอาย ขณะที่เลอานโดรจ้องมองกิริยาของเธอด้วยความรู้สึกหวามไหวหวั่นใจ เขาดึงมือเล็กออกจากทรงอกของเธอ ก่อนจะใช้ริมฝีปากครอบครองยอดอกอิมั้นนั้น ดูดกลืนอย่างหิวกระหาย ยากจะระงับความต้องการอันมากล้นของตนเองได้

“อ้า...”

หมิงสาวครางเสียงหวาน ร่างเล็กแอนหยัดตัวเองเข้าหาเขามากยิ่งขึ้น ตอบรับสัมผัสของเขอย่างลึมตัวไปจนลื่น

“ผมต้องการคุณเหลือเกินที่รัก คุณรู้ไหมว่าผมต้องการคุณมากแค่ไหน”

มหาเศรษฐีหนุ่มเอยขึ้นหลังจากที่เขาผละจากร่างของเธอปลดเปลื้องเสื้อผ้าตนเองอย่างรวดเร็ว สายตาจดจ้องร่างเล็กที่อยู่ตรงหน้าด้วยความรู้สึกที่แทบจะควบคุมไม่อยู่ เธอตัวเล็กเหลือเกิน ขณะที่เขาราวกับสัตว์ป่าที่ยากจะควบคุม ต้องซึ่งใจอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ให้ตัวเองไร้สติจนรังไข่วุ่นไม่ได้แล้วเปลอกกลืนกินเธออย่างดุเดือดอย่างที่ใจต้องการ

ไม่นานร่างกายของเขาก็เปลือยเปล่าไม่ต่างจากเธอ เลอานโดรเข้าหากคนตัวเล็กกว่าที่ปรือตาหวานจุ่มองเขา หัวใจคล้ายกับโดนอะไรวางอย่างช่วงชิงไปในตอนที่ประกบริมฝีปากนุ่มอีกครั้ง ขณะที่ฝ่ามือเลื่อนไล่ไปทั่วเนื้อตัวของหมิงสาว ปลุกเร้าจนเธอตื่นเตลิดไปกับเขาอีกครั้ง

เลอานโดรเลื่อนฝ่ามือลงต่ำ ลากผ่านหน้าท้องแบนราบก่อนจะหยุดที่ใจกลางร่างเล็กของหมิงสาว เธอสะดุ้งเฮือก ร้องครางเสียงหวาน ปฏิภาณที่ตอบโต้กลับมาของเธอนั้นทำให้เลอานโดรแทบจะระงับความต้องการของตนเองไม่อยู่ เขาอยากโชนจ้วงเข้าไปในร่างกายเธอจนแทบทนไม่ไหวแล้ว

ซึ่งตมิสาเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน เลอานโตรปลุกเจ้าเสี้ยนจนทำให้เธอช่านเสียวไปทั้งตัว เธอไม่อาจต่อต้านเขา ซ้ำยังเปลือยตบสนองไปอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทุกๆ ที่ที่ชายหนุ่มสัมผัสแตะต้องมันทำให้เธอช่านเสียวไปทั่วร่างด้วยความต้องการบางอย่างที่ยากจะอธิบาย

“อ๊ะ”

หญิงสาวได้แต่ร้องออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อรับรู้ได้ถึงปลายนิ้วของอีกฝ่ายที่โลมไล้ใจกลางร่างของเธอ ความรู้สึกช่านเสียวทำให้เธอแทบจะทนไม่ไหว เธอคิดจะถอยหนี แต่อีกฝ่ายไม่เปิดโอกาสให้ทำอย่างนั้น เลอานโตรแตะต้องกุหลาบงามที่ไม่เคยมีใครได้สัมผัสแบบชิดเช่นนี้มาก่อนอย่างทะนุถนอม และสัมผัสเชียวชาญของชายหนุ่มก็ทำให้เธอพลันตัวอ่อนระทวยยากจะต่อต้าน ในยามที่เขาเร่งเร้าอารมณ์เธอให้พุ่งขึ้นสูงอย่างชำนาญเป็นที่สุด

“เลอานโตร ฮือ”

เธอเรียกชื่อเขาอย่างตื่นตระหนก ในยามที่รับรู้ถึงการรุกรานของชายหนุ่ม ปลายนิ้วแข็งของเขาแทรกเข้ามาในร่างกายของเธอ ความอ่อนนุ่มที่ไม่เคยมีใครรुकล้ำถึงเพียงนี้พลันแน่นตึงไปหมด ตมิสาลมหายใจสะดุด เธอเกือบจะหนีแล้วถ้าไม่ใช่ชายหนุ่มรั้งตัวเธอเอาไว้เสียก่อน

“สวีตตี้ คุณตัวเล็กเหลือเกิน”

คนตัวโตกว่าบอกเธอเสียงลั่นพร่า ตัวเขาเองแทบทนไม่ไหวเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยากให้เธอมีความสุขมากที่สุด เขาจึงข่มกลั้นตัวเองเอาไว้ พรนเปรอให้เธอถึงที่สุดจึงจะยอมให้ตัวเองมีความสุขไปกับเธอได้

“เลอานโตร ตี...”

เธอปากคอดัน สมองมึนงงพร่าเลือน ไม่อาจรับรู้อะไรได้นอกจากสัมผัสที่ชายหนุ่มมอบให้ นิ้วแข็งนั้นแทรกสอดในตัวเธอ

ขยับรูก้ามากขึ้นเรื่อยๆ ขณะเดียวกันก็ทำให้เธอรู้สึกซ่านเสียวเสียวจนแทบจะทนไม่ไหว

“ผมขอป้ให้คุณเรียกชื่อผม ที่รัก เรียกผมอีกสิ ผมอยากเข้าไปอยู่ในตัวคุณเหลือเกิน”

ชายหนุ่มพร่ำพูดแนบชิดกับทรวงอกอิมเสียงลั่นพร่า และเธอก็ตอบสนองสิ่งที่เขาต้องการด้วยการเรียกชื่อเขาซ้ำๆ ในยามที่เขาขยับไหวอยู่ในกายเธอ

“เลโอ...เลโอ...ตี้...”

เสียงเล็กลั่นพร่าเต็มไปด้วยความปรารถนาที่พุ่งถึงขีดสุด เธอแอนหยัดเข้าหาเขา ขณะที่สีหน้าในยามที่เธอระเบิดพร่างพรายเต็มไปด้วยความสุขนั้นเป็นสิ่งที่เขารักที่สุด

เธอถอดรัดเขาแน่น ปลายเล็บจิกลงบนผิวหนังบริเวณแผ่นหลังของเขา แต่เวลานั้นเลอานโตรไม่ได้รับรู้สักเจ็บอะไรสักนิด ชายหนุ่มจวบจวนจะนั้นสวมเครื่องป้องกันอย่างรวดเร็วกว่าก่อนที่เขาแทรกตัวเองเข้าสู่ร่างกายของหญิงสาว และวินาทีที่ต่อมาชายหนุ่มจะชะงักเมื่อจู่ๆ เธอก็ต่อต้านเขา หญิงสาวนึ่วหน้าและร้องออกมาคำหนึ่งด้วยความเจ็บ

เลอานโตรชะงัก ถึงเขาจะไม่เคยสนใจว่าเธอจะเคยคบกับใครมาก่อนหรือเปล่า ทว่าวินาทีนี้เขาถึงได้รู้ว่าตนเองนั้นเป็นคนแรกของเธอ ความรู้สึกอย่างหนึ่งในใจเขาทำให้ชายหนุ่มลึงโลดมากกว่าที่จะไม่ชอบ เขาจึงยิ่งค่อยๆ อ่อนโยนกับหญิงสาว มหาเศรษฐีหนุ่มปลุกเร้าร่างกายตึงเครียดของเธอให้คล้อยตามเขาอีกครั้ง และเมื่อเธออ่อนลงจึงค่อยๆ ผลักดันตัวเองเข้าสู่ร่างกายเธอจนกระทั่งเธอรับเขาเอาไว้ได้ทั้งหมด

ความรู้สึกในยามที่เธอโอบรัดเขาแน่นนั้นทำให้เลอานโตรครางเสียงลั่นพร่า ไม่อาจห้ามใจตัวเองได้อีกต่อไป จึงขยับสะโพก

ส่งตัวเองเข้าหาหญิงสาว เธอร้องครางเสียงหวาน แขนเล็กเกาะกอด
เขาแน่นในทุกๆ ลัมผัสที่ชายหนุ่มแทรกสอดเข้ามาในกายเธอ จาก
แรกเริ่มที่ยังรู้สึกเจ็บ ทว่าไม่นานตมิมิสาก็ตอบรับสัมผัสของเขา
สอดประสานเคลื่อนไหวไปตามจังหวะรักที่เลอานโดรเป็นคนชักนำ
เธอ ลืมทุกอย่างไปจนหมดสิ้น

ลืมนี่ว่าเธอมาทำอะไร ลืมว่าเธอเป็นใคร ลืมจุดประสงค์ที่ตัวเอง
มาที่นี่

ในสมอง ร่างกาย และหัวใจของเธอในเวลานี้มีเพียงชายหนุ่ม
คนเดียวเท่านั้น...ไม่มีความคิดอื่นใดหลงเหลืออยู่ในสมองของเธอ
อีกเลย!

